Prima mea lectură

PISOIUL

PE CARE NU-L VOIA NIMENI

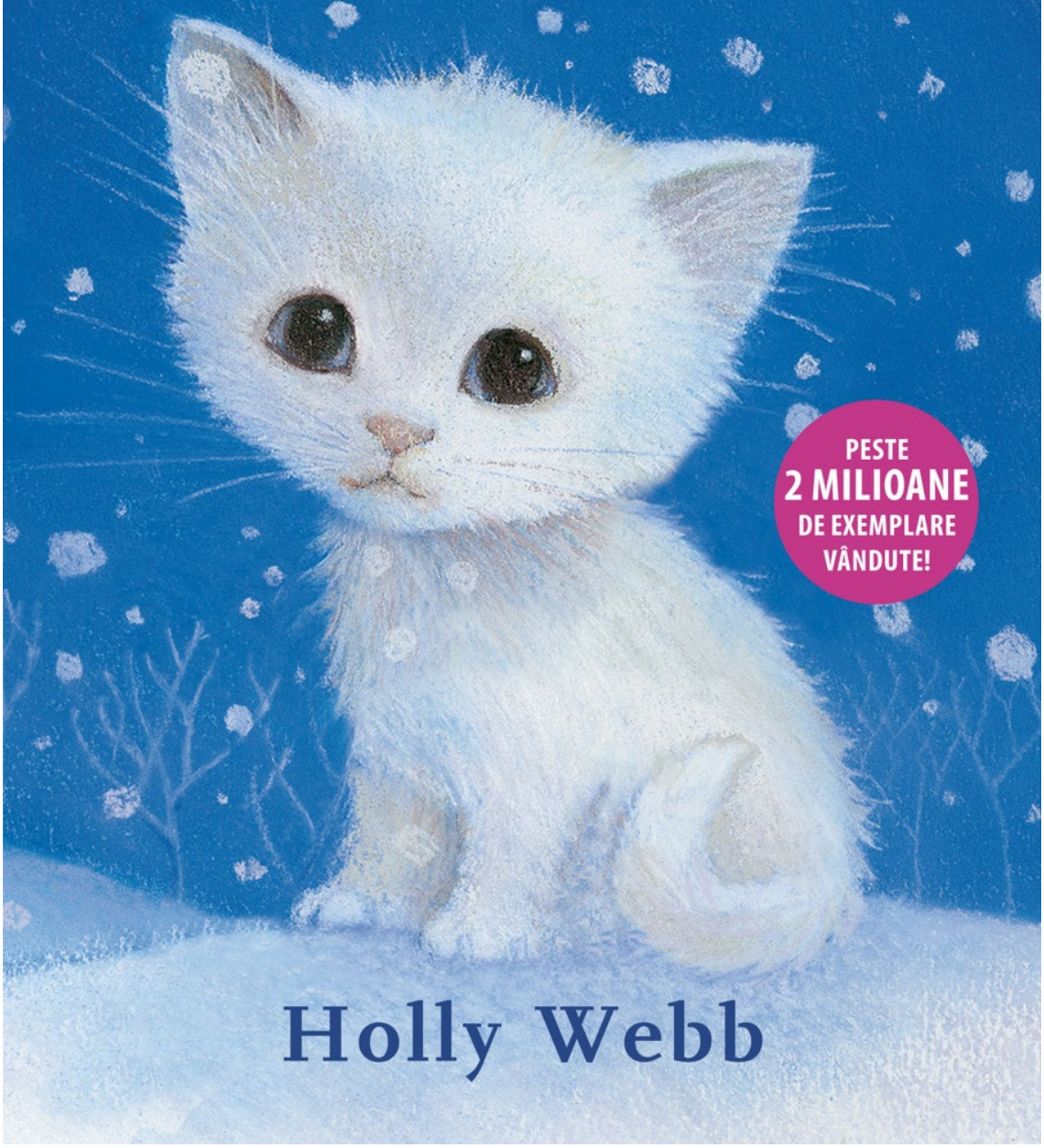

PESTE
2 MILIOANE
DE EXEMPLARE
VÂNDUTE!

Holly Webb

Prima mea lectură

PISOIUL

PE CARE NU-L VOIA NIMENI

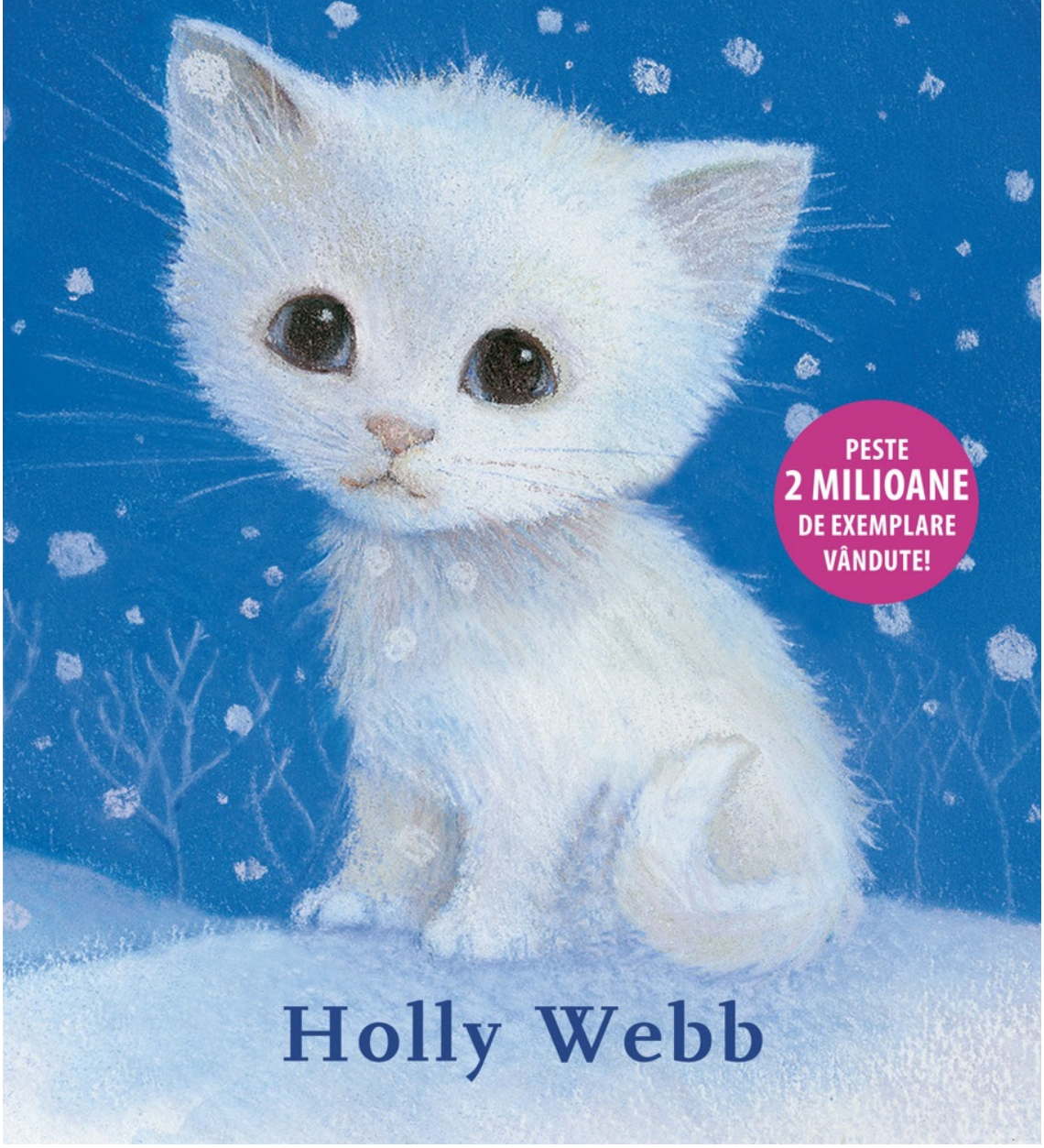

PESTE
2 MILIOANE
DE EXEMPLARE
VÂNDUTE!

Holly Webb

Prima mea lectură

PISOIUL

PE CARE NU-L VOIA NIMENI

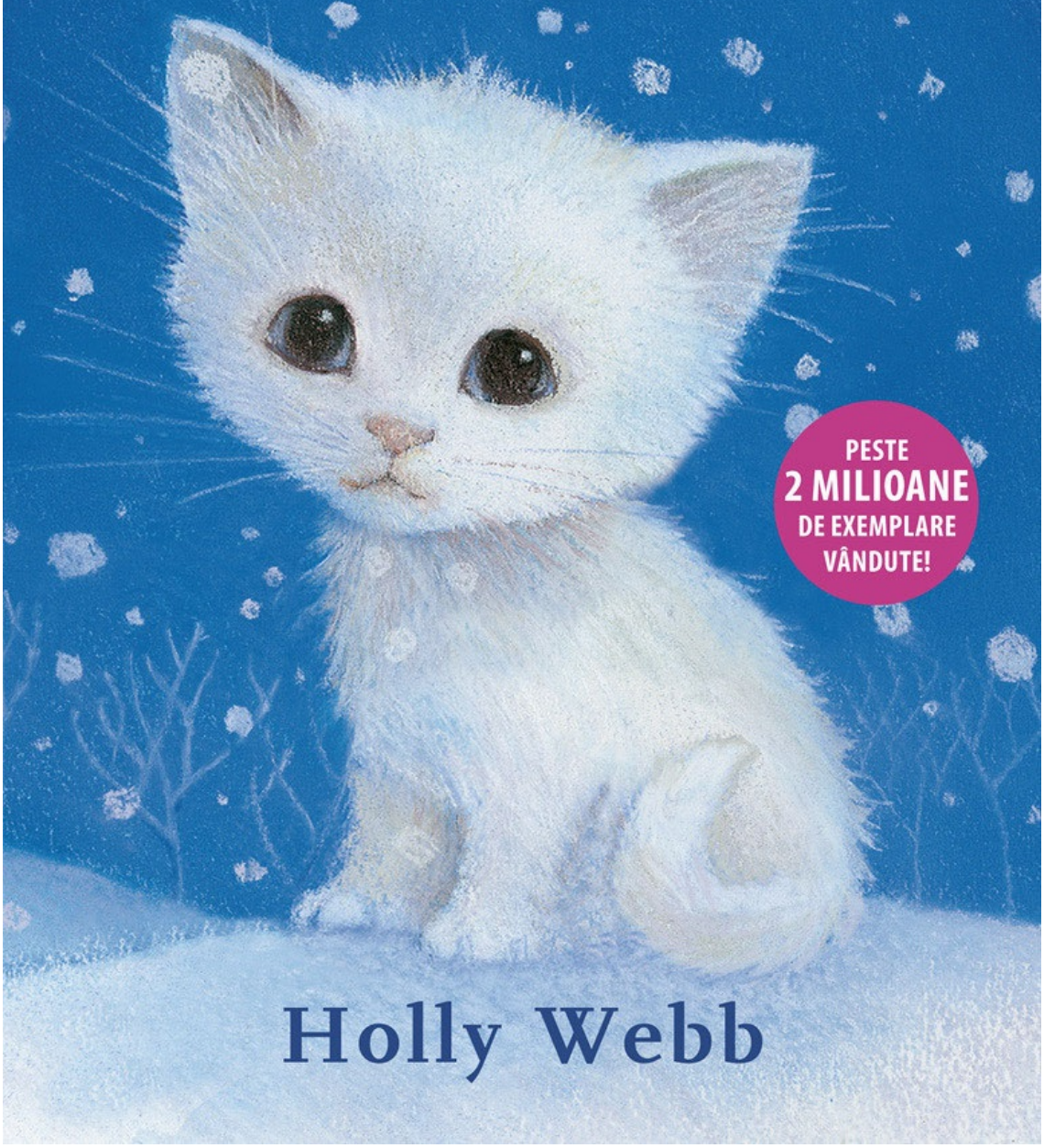

PESTE 2 MILIOANE DE EXEMPLARE VÂNDUTE!

Holly Webb

Capitolul unu

Capitolul doi

Capitolul trei

Capitolul patru

Capitolul cinci

Capitolul șase

Capitolul șapte

Capitolul opt

PISOIUL

PE CARE NU ÎL VOIA NIMENI

Pentru toți cei care n-au uitat o pisică mult iubită

Holly Webb

PISOIUL

PE CARE NU ÎL VOIA NIMENI

Ilustrații de Sophy Williams

Traducere de Justina Bandol

LITERA
București
2020

The Kitten Nobody Wanted

Holly Webb

Text copyright © 2011 Holly Webb

Ilustrații copyright © 2011 Sophy Williams

Ediție publicată prin înțelegere cu Stripes Publishing Ltd., Londra

LITERAL

Editura Litera

O.P. 53, C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19; 0752 548 372

e-mail: comenzi@litera.ro

www.litera.ro

Pisoiul pe care nu îl voia nimeni

Copyright © 2017, 2020 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză: Justina Bandol

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Irina Ilie

Copertă: Andreea Apostol

Tehnoredactare și prepress: Mariana Dumitru

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Pisoiul pe care nu îl voia nimeni / trad. Justina Bandol – București: Litera, 2020

ISBN 978-606-33-1432-2

ISBN EPUB 978-606-33-5162-4

I. Bandol, Justina

82–93–34=135.1

778.534.6

Capitolul unu

– Ah, Mia, ia uite! Ți-am spus că doamna Johnston are o pisică nouă. Nu-i așa că e drăguță? E atât de pufoasă!

Mama mângâie pisicuța neagră cocoțată cu un aer țanțoș pe gardul de cărămidă din fața casei unde locuia doamna Johnston.

Emily, cea mai bună prietenă a Miei, o gâdilă sub bărbie.

– E superbă!

Mama îi aruncă fiicei sale o privire plină de speranță, apoi oftă. Mia nici măcar nu ridicase ochii când ea și Emily mângâiaseră pisica. Privea în pământ și păși înainte, ca și când nici nu le-ar fi auzit.

Mama și Emily schimbară o privire îngrijorată și se grăbiră s-o ajungă din urmă. Emily locuia la câteva case depărtare, și fetițele mergeau de obicei împreună la școală. De când Leah, sora mai mare a lui Emily, începuse liceul, mamele lor și bunica Miei făceau cu rândul să le aducă la școală. Bunica locuia într-o mică aripă a casei unde-și avea reședința familia Miei și stătea cu ea cât timp părinții erau la muncă. Se mutase acolo cu câțiva ani în urmă, când fetița fusese o vreme bolnavă și nu putea rămâne singură acasă.

– Ne vedem mâine, Mia! îi spuse Emily când intră pe aleea din fața casei sale.

– Pa! Sună-mă dacă ai probleme la temă!

Mia era foarte bună la matematică, dar Emily se descurca mai greu. Tot drumul spre casă se văitase de tema pe care o primiseră.

Mia își scoase repede haina, o atârnă în cuier și se grăbi sus în camera ei înainte ca mama să înceapă iar cu nemaipomenita pisică a doamnei Johnston. Auzi că o întreabă dacă se simte bine, dacă vrea să bea ceva sau să stea de vorbă, dar n-o băgă în seamă.

Pur și simplu nu voia s-o asculte. Până de curând nu-și dăduse seama cât de multe pisici locuiau pe strada ei sau întâlnea în drum spre școală. Acum, că nu mai suporta să le vadă, păreau să fie peste tot.

Se trânti pe pat și se uită cu tristețe la pătura bleumarin pufoasă întinsă la un capăt al cuverturii. Avea un imprimeu cu fețișoare de pisică și în ea erau încă agățate ici și colo fire roșcate de păr. Sandy dormise întotdeauna pe ea, de când îl știa Mia. Fetița se trezea încă în toiul nopții cu impresia că fostul ei motan era acolo – uneori chiar întindea mâna să-l mângâie, așteptându-l să înceapă să toarcă somnoros când o simțea că se mișcă. Îi venea încă greu să creadă că Sandy nu mai este.

Se uită la fotografia de pe pervaz. Fusese făcută cu vreo două luni și ceva în urmă, la începutul vacanței de vară, cu câteva săptămâni înainte ca Sandy să moară. Slăbise deja pe atunci, și îl duceau la medicul veterinar, dar în ziua aceea păruse să se bucure de soarele verii în curte, și Mia fusese sigură că avea să se întremeze. Privind acum înapoi, își dădea seama că totuși motanul nu sărise, nu zburdase în toate părțile și nici nu alergase după fluturi, așa cum făcea de obicei, ci șezuse pur și simplu pe iarbă, la soare. Dar ea nu voise să creadă că e ceva în neregulă cu el.

Ochii i se împăienjeniră de lacrimi. Mângâie pelicula de sticlă protectoare de deasupra fotografiei și și-l imagină pe Sandy încolăcit în poala ei.

Cum putea mama să-i arate întruna alte pisici și să creadă că ea se va opri să le mângâie? Iar tata îi propusese chiar să meargă la adăpostul pentru animale, săcaute un pisoi! Mia nu voia niciun fel de pisoi, niciodată. N-avea să-i caute niciodată un înlocuitor iubitului ei Sandy.

O auzi pe mama chemând-o de la parter: poate voia să mănânce ceva. Ștergându-și lacrimile, Mia netezi cu grijă pătura lui Sandy și coborî la bucătărie.

Îşi dădu seama că mama o privea cu îngrijorare în timp ce îşi mânca mărul, şi asta nu făcu decât s-o amărască şi mai tare.

– Pot să mă duc în curte să pun mâncare pentru păsărele? întrebă ea, căutând un pretext să plece de acolo.

Ştia că mama nu vrea decât s-o ajute, dar era în zadar, şi, oricum, în câteva clipe avea să înceapă să discute iar despre pisoi sau dacă ar fi fost bine să ia un iepure, aşa cum făcuse cu o zi în urmă.

Mia apucă punga cu mâncare pentru păsări din bufet şi ieşi pe uşa din spate, răsuflând uşurată. O stăncuţă ţopăi cu paşi mici din calea ei când se apropie de hrănitorul pentru păsări, şi, în timp ce îl dădea jos din agăţătoare, fetiţa îi murmură câteva cuvinte liniştitoare.

– Nu te speria, plec imediat. Şi probabil c-au să cadă seminţe şi pe jos, poţi să vii să le ciuguleşti.

Vărsă seminţele înăuntru, apoi atârnă hrănitorul la loc şi se cocoţă pe un braţ al băncii, tremurând uşor în soarele de toamnă. Nu voia să intre încă în casă.

Dintr-odată, simţi pe mână un botic umed şi sări cât colo, copleşită fără voia ei de o speranţă prostească.

Dar, când se întoarse, nu-l văzu pe frumosul ei Sandy. Era o pisică albă, durdulie, cu ochi albaştri, şi Mia o recunoscu imediat: Silky, pisica lui Emily.

– Bună, Silky! şopti ea. Te-ai cam rotunjit, frumoaso! Emily n-ar trebui să-ţi mai dea atâtea bobiţe.

Silky se frecă de ea cu gingăşie. Pisicile o plăceau întotdeauna pe Mia, şi, oricum, Silky o cunoştea bine, căci fetiţa îşi petrecea o grămadă de timp în casa prietenei sale. Îl cunoscuse şi pe Sandy, deşi el o gonise întotdeauna când ea venea în curtea lui.

Da, în curtea aceasta.

Mia înghiţi în sec şi o împinse uşurel pe Silky la o parte, apoi se întoarse cu pas

repede în casă.

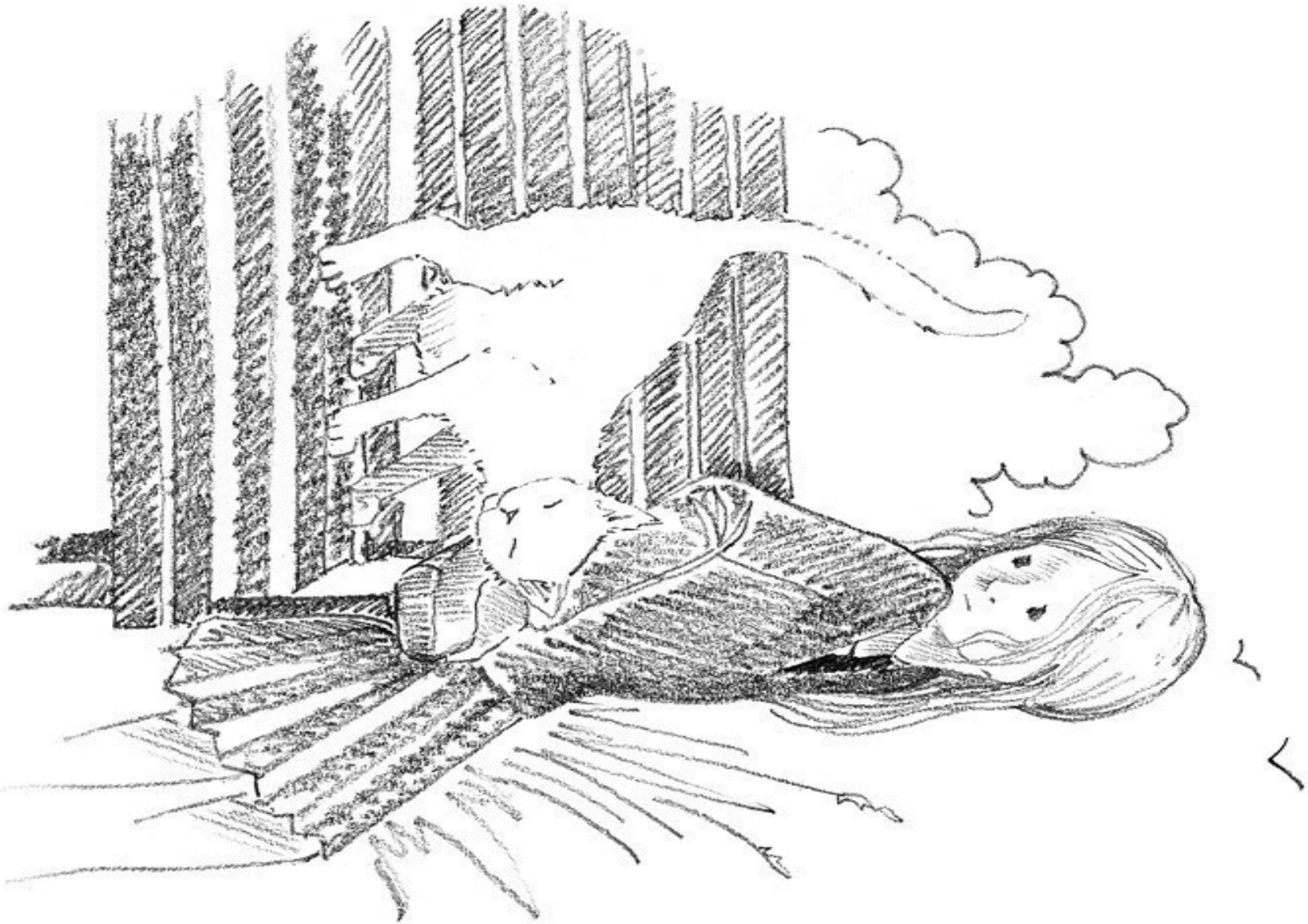

Mama ei stătea lângă fereastra din bucătărie – se uitase după ea și acum oftă, aproape neauzit, când Mia intră grăbită.

– Ești bine, scumpa mea?

– Mă duc să-mi fac temele, murmură Mia, încercând să-și păstreze calmul.

Se săturase ca lumea să-și facă griji pentru ea. La masa de dimineață, tatăl ei îi vorbise întruna despre Sandy! Dar ea era perfect în regulă! De ce nu puteau ceilalți s-o lase pur și simplu în pace?

Capitolul doi

A doua zi dimineață, în drum spre școală, Mia și bunica ei trecură s-o ia și pe Emily. Fetița le făcu semn cu mâna de la geam când le văzu apropiindu-se pe aleea din fața casei, apoi dispăru și, după câteva secunde, deschise larg ușa de la intrare.

– Ghici ce-am descoperit! strigă ea cu glas ascuțit.

Mia clătină din cap, râzând. Emily se repezi pe alee spre ele.

– Ce? Că tema la mate a fost ușoară?

Emily se scutură de un fior și făcu o strâmbătură.

– Nu, a fost groaznică, nici măcar nu vreau să mă gândesc la ea. Trebuie să-ți spun, pentru că n-ai să ghicești niciodată. Se pare că Silky o să aibă pui!

Bunica surâse încântată, iar Mia scoase o exclamație de surpriză.

– Poftim? Adevărat? Când?

– Nu știm prea bine. Mama o s-o ducă azi la medic. Aseară ne uitam la ea și ne-am dat seama că i s-a îngroșat foarte tare mijlocul. Mama e cam îngrijorată... Adică, se bucură, dar zice că o să fie multe probleme de rezolvat și o să trebuiască să le găsim stăpâni tuturor pisoilor. Emily se încruntă. Dar eu și Leah vrem s-o convingem să-l păstrăm pe unul din ei.

– Ah, super!... murmură Mia. Știi că Silky a venit ieri la noi în curte, și chiar mă gândeam că arată cam rotofeie. Dar nu mi-a trecut prin cap că ar putea avea pui!

„I-am aruncat doar o privire și am împins-o de lângă mine“, adăugă ea în minte, simțindu-se puțin vinovată.

Fericită, Emily pălăvrăgi despre pisoi tot drumul spre școală. Se întreba câți aveau să fie și dacă se putea să iasă toți albi, ca Silky.

Mia îi răspundea din când în când, dar în cap i se rotea un vârtej de gânduri. Încă îi plăceau pisicile, bineînțeles. În vremea din urmă însă, îi venea într-adevăr greu să stea în preajma lor, pentru că de fiecare dată își amintea de Sandy. Și nu i-ar fi fost așa de neplăcut dacă părinții ei n-ar fi insistat atâta să ia un alt animal de casă. Păreau să creadă că Mia avea nevoie de o altă pisică pentru a putea să se desprindă de amintirea fostului motan. Iar acum, Emily era și ea atât de bucuroasă că va avea pisoi...

– Ce-i, Mia? De ce ai tăcut așa? o întrebă prietena ei după ce își luară la revedere de la bunica și intrară pe porțile școlii.

Mia zâmbi și clătină din cap.

– N-am nimic. Mă bucur că azi mergem acasă cu mama. Putem să trecem pe la tine s-o vedem pe Silky? Și să ne spună mama ta ce-a aflat la medic?

Se străduia să pară încântată, așa cum știa că ar fi trebuit să fie, și probabil că reuși, pentru că Emily îi aruncă o privire radioasă.

– Bineînțeles! spuse ea îmbrățișând-o. Abia aștept să le spun tuturor că Silky e gravidă! Sper din tot sufletul că e adevărat!

Emily îi dădu vestea cea mare mamei Miei de îndată ce ieşiră din şcoală după ore. Mama venise direct de la muncă şi nu apucase să discute cu bunica, aşa că fu luată complet pe nepregătite.

– Ah, Mia, nu-i aşa că e o veste minunată? O să aibă pisoiaşi!

– Ba daaaa! Mia încerca să pară fericită: chiar n-ar fi vrut să strice bucuria prietenei sale. Putem să trecem pe la Emily, s-o vedem pe Silky? întrebă ea. Mama ei a dus-o la veterinar, aşa că la ora asta ar trebui să ştie sigur. Poate a aflat chiar şi când o să se nască puii.

Mama încuviinţă din cap.

– Desigur!

O porniră cu pas iute spre casă, şi, când ajunseră, Emily dădu buzna pe uşa de la intrare, luându-le-o înainte şi strigându-şi mama.

– Ce-a spus medicul? Chiar are pui? Când naşte?

– Mai curând decât credeam! răspunse mama ei, râzând. S-ar putea să mai dureze doar vreo două săptămâni, a zis doctorița. I-a pipăit abdomenul şi a fost de părere că sunt cel puţin trei pisoi, probabil mai mulţi.

– Trei! exclamă Emily, lăsându-se pe vine lângă Silky, care stătea ghemuită în coşul ei căptuşit. De asta e aşa de umflată!

Mia se aşeză pe covor lângă prietena ei şi o mângâie cu blândeţe pe Silky. Pisica primise un nume foarte potrivit, căci blăniţa îi era minunat de moale şi de mătăsoasă. Nu dormea, dar frumoşii ei ochi albaştri erau pe jumătate închişi, ca şi cum ar fi fost obosită. Şi, de fapt, probabil chiar obosise, se gândi Mia.

– Trei pisoi cărora trebuie să le găsim stăpân, oftă mama ei și se uită gânditor la mama Miei. Nu cred că...

Fetița o văzu pe mama ei zâmbind și aruncându-i o privire întrebătoare, cu sprâncenele ridicate. Mama lui Emily o privi și ea și dădu din cap a înțelegere. Mia pricepu imediat ce voia să spună mama: „Poate, dar nu știu ce va zice Mia“.

O mângâie încă o dată pe Silky. I se părea ciudat gândul că în burta pisicii se înghesuiau câțiva pui mici de tot.

– Mami, am foarte multe teme de făcut, spuse ea, ridicându-se în picioare. Hai să mergem!

Nu era, de fapt, nevoie să plece chiar atunci, dar nu mai voia ca mămicile să facă schimb de priviri secrete.

Subiectul pisoiașilor care aveau să vină pe lume rămase însă de actualitate. La masa de seară, tatăl ei nu conteni cu întrebările – voia să știe când avea să nască Silky și cum arăta.

– Silky e o pisică foarte frumoasă, spuse el, privind-o pe Mia. O să aibă niște pui superbi, nu crezi?

Mia dădu din cap.

– Dar nu la fel de frumoși ca Sandy, spuse ea, privindu-l ferm. N-o să mai găsim niciodată un motan ca el.

El scutură din cap și oftă.

– Nu, probabil ai dreptate. Dar să știi, Mia, că și ceva care nu e la fel poate să fie bun.

Când se duse la culcare în seara aceea, Mia rămase multă vreme trează în pat, strângând în brațe păturica lui Sandy și gândindu-se. Nu avusese, de fapt, niciodată un pisoi al ei. Sandy fusese mai în vârstă decât ea: avea cam doi ani când se născuse Mia. Bunica ținea în micuța ei cameră de zi o fotografie foarte frumoasă a nepoțicăi, pe care părinții Miei i-o trimiseseră pe vremea când locuia în vechea ei casă, înainte să se mute să aibă grijă de ea. În fotografie se vedea Mia, bebeluș, stând în leagănul ei electric și întinzând o mânuță durdulie ca să prindă coada lui Sandy, care trecea prin fața ei.

Mama avea și ea în album fotografii ale lui Sandy de pe vremea când era motănel. Fusese adorabil pe atunci – cu ochii lui verzi rotunzi, care păreau prea mari pe fața mustăcioasă și cu pernuțe de culoarea piersicii coapte pe lăbuțe. Pernuțele se mai întunecaseră la vremea când Mia căpătase primele amintiri cu el, pentru că ieșise deja de multe ori afară și i se bătătoriseră. Dar era încă foarte frumos, și ochii îi străluceau ca niște smaralde.

Mia înghiți în sec și-și îngropă fața în pătură. Mirosea încă a Sandy. Și-ar fi dorit să se bucure mai mult pentru Emily, dar numai gândul la pisoi îi stârnea un dor nespus de fostul ei motan. Nu știa dacă ar fi suportat să-i vadă în realitate.

Capitolul trei

– Mă întreb dacă s-o fi întâmplat ceva! zise Emily emoționată, în timp ce-și îmbrăca haina la sfârșitul orelor. Azi vine mama după noi – abia aștept s-o întreb! Silky a fost sfioasă și parcă un pic ciudată tot weekendul și, pe urmă, azi-dimineață, s-a dus și s-a ghemuit în bufetul de pe hol. Sunt sigură că s-a pus să „clocească“, cu alte cuvinte, se pregătește să nască.

Era într-o luni, la două săptămâni după ce aflaseră că Silky urma să aibă pui, și Emily devenea tot mai nerăbdătoare cu fiecare zi.

Mia zâmbi. Cu toate că gândul la pisoi îi făcea dor de Sandy, își dădea seama cât de fericită era Emily. Se grăbiră amândouă să iasă pe terenul de joacă și să se uite în toate părțile după mama lui Emily. N-o văzură însă: în locul ei, de lângă poartă le făcea cu mâna bunica Miei.

– Bunico! Ce cauți aici? se miră Mia.

Bunica zâmbi.

– Silky naște! Mama ta n-a vrut s-o lase singură, Emily, și m-a sunat pe mine. Azi nu mă dor așa tare piciorele, așa că am ieșit la o plimbare.

– Naște chiar acum? exclamă Emily amețită de bucurie, învârtindu-și ghiozdanul. O, Doamne! Câți pisoi au ieșit până acum?

– Patru, se pare, deși mama ta zicea că s-ar putea să mai fie. Dar nu știa sigur.

– Patru pisoi! zise Emily cu înflăcărare, și până și Mia simți că i se pune un nod în stomac de emoție. Doamnă Lovent, puteți s-o lăsați pe Mia să vină până la mine să-i vadă?

– Cred că azi n-ar trebui, zise bunica, reflectând puțin. Abia s-au născut, și Silky va fi obosită și foarte protectoare cu puii, din câte îmi închipui. Nu cred c-o să agreeze musafirii. Poți să-i povestești mâine Miei despre ei.

Tot drumul, Emily mai mult alergă decât merse și, ajunsă la poarta casei, se năpusti în curte fără să mai apuce decât să le facă scurt cu mâna Miei și bunicii, care o porniră mai departe până la casa lor.

– Arăți foarte serioasă azi, Mia, observă bunica. Nu te bucuri că s-au născut pisoii?

Mia rămase tăcută o clipă. Drumul grăbit spre casă și pălăvrăgeala entuziastă a lui Emily pe tema puilor lui Silky îi treziseră din nou sentimentul acela ciudat de nefericire, parcă mai mult ca niciodată. Părea cu totul nedrept ca Emily s-o aibă pe frumoasa ei Silky plus patru pui drăgălași. De fapt, Mia nu era invidioasă pe Emily, ci doar tristă.

– M-am bucurat, recunoscu ea. Când ne-ai spus că s-au născut, mi s-a părut minunat. Dar pe urmă Emily a început să vorbească întruna despre cât o să fie de frumoși și cum abia așteaptă să-i ia în brațe și să se joace cu ei. Și m-a apucat un dor de Sandy... Își plecă ochii și se sprijini cu capul de brațul bunicii. Nici măcar nu știu dacă aș vrea să mă duc să-i văd, șopti ea.

Bunica dădu gânditoare din cap.

– Îmi închipuiam eu că asta e. Biata mea Mia! o strânse ea în brațe chiar când ajungeau în dreptul casei. Hai să mergem să ne facem câte-o ciocolată caldă! Poate te mai înveseleşti.

A doua zi, la școală, Emily nu mai vorbea decât despre pisoi. Prietenele lor, Libby și Poppy, se grăbiră s-o asalteze cu întrebări, nerăbdătoare să afle cum decurseseră lucrurile. Mia se strădui și ea să nu se țină deoparte și să pară entuziastă, dar nu-i venea ușor.

– Unul e negru, doi sunt tărcați și ultimul care s-a născut e alb. E mic de tot și are niște mustăți uriașe! îi povesti Emily radioasă. Crezi că poți să vii să-i vezi după ore?

Mia șovăi. Ar fi putut, dar se temea să nu facă vreun gest cu totul nepotrivit – de pildă, s-o bufnească plânsul.

– Păi… nu știu prea bine, zise ea tărăgănat. Azi mă ia bunica, și parcă zicea ceva de niște cumpărături.

– A!

Emily făcu o față mirată, de parcă s-ar fi așteptat ca Mia să fie mai entuziastă. Prietena ei se simți vinovată.

– Ai învățat cuvintele pe care le-am avut de scris? întrebă ea repede, ca să-i distragă atenția lui Emily.

Prietena ei se strâmbă.

– Ei, m-am uitat nițel pe ele… Dar nu-mi venea să stau cu ochii decât la pisoi. Sunt atât de scumpi, cum se vâră unul în altul, și Silky cum scheaună pe lângă ei! E foarte haioasă. Cred că nu le-am învățat ca lumea, oftă ea, amintindu-și de cuvinte. Poți să mă întrebi puțin din ele?

Mia dădu aprobator din cap, simțindu-se ușurată. Se descurcase azi, până la urmă, dar știa că n-are cum să-și găsească pretexte la nesfârșit. Mai devreme sau mai târziu, trebuia să-i vadă pe pisoi.

Până la sfârşitul săptămânii îşi epuizase toate scuzele, şi Emily părea să-şi piardă răbdarea. Vineri, la ora prânzului, îi spuse Miei că mama ei fusese de acord s-o cheme sâmbătă ori duminică să vadă pisoii, dacă voia.

Mia simți că i se golește mintea. Ce-ar mai fi putut să spună ca să ascundă faptul că nu vrea, de fapt? Nu putea să pretindă că e ocupată tot weekendul.

– Deci vii? o întrebă Emily, privind-o țintă, ușor încruntată.

Mia deschise gura și apoi o închise la loc, neputincioasă.

– Nu vrei să vii, nu-i așa? zise Emily cu o voce albă, iar Mia își dădu seama că prietena ei se simte profund jignită și se îngrozi.

– Iartă-mă… șopti ea.

– E din cauza lui Sandy? întrebă Emily.

Ai fi zis că vrea să pară supărată, dar nu-i reușește. Și asta pentru că Emily nu se pricepea să se certe. Când avea vreo neînțelegere cu Mia, nu treceau două minute și ea izbucnea în plâns.

Mia încuviință din cap.

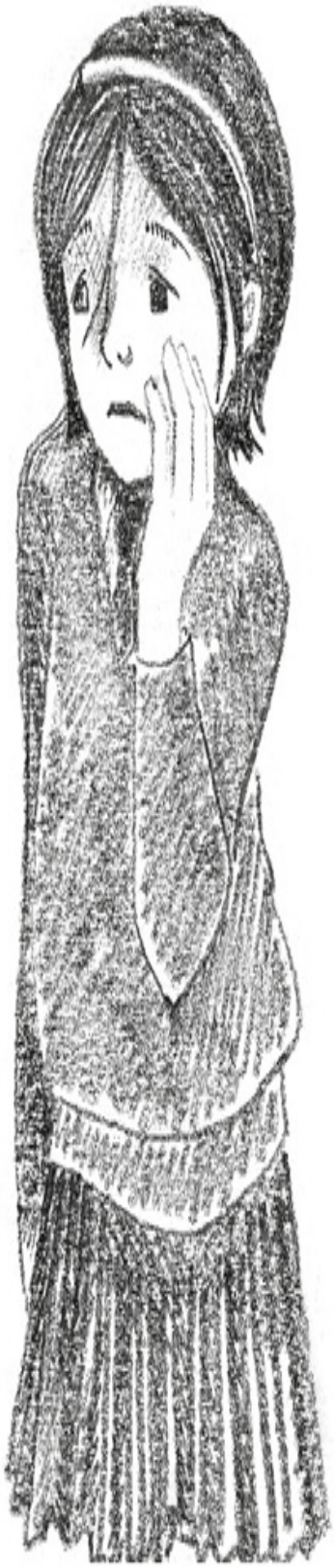

– Nu că n-aș vrea să se fi născut… Mi-e pur și simplu dor de Sandy, și faptul că tu ai atâția pisoi…

– Știu că ți-e dor de Sandy, zise Emily, și în glas i se simțea deja umezeala lacrimilor. Dar se presupune că ești prietena mea cea mai bună, și ar trebui să încerci să te bucuri pentru mine! Chiar îmi doream să ți-i arăt.

Mia dădu iar din cap. Simțea că nu mai are nici ea mult până să plângă.

– Știu! Și chiar încerc, să știi! Doar că pur și simplu nu pot să nu fiu tristă când mă gândesc la el. Nu pot să mă bucur de pisoii tăi! Nu pot, și gata!

Emily se uită lung la ea, și ochii căprui i se umplură de lacrimi. Apoi suspină tremurat, smiorcăindu-se, și fugi să se ascundă într-un colț al terenului de joacă, în spatele unei bănci.

Întristată, Mia rămase cu privirea pierdută după ea. Știa că n-ar fi trebuit s-o lase așa, că s-ar fi cuvenit să se ducă să-și ceară scuze, să promită că avea, firește, să vină să vadă pisoii. Dar nu se putu urni din loc.

Drumul spre casă fu foarte ciudat. Cele două fetițe nu vorbiră una cu alta, și bunica Miei, care venise să le ia după ore, abia dacă reuși să scoată două vorbe de la ele. Mia se simți ușurată când Emily se strecură pe poarta casei ei și dispăru din vedere.

– Ce Dumnezeu e cu voi? o întrebă bunica în timp ce se dezbrăcau în vestibul. V-ați certat?

– Oarecum… recunoscu Mia.

– Sper să vă împăcați, draga mea. Amândouă păreți foarte nefericite. Nu poți să discuți cu Emily? De ce n-o suni?

Mia clătină din cap.

– N-a fost o ceartă propriu-zisă. N-am țipat una la alta sau ceva de genul ăsta. Eu sunt vinovată în primul rând, și Emily n-are cum să mai fie prietena mea până când la mine nu se schimbă ceva. Dar eu nu pot…

Și Mia suspină. Toată după-amiaza se simțise groaznic, și acum, că era acasă numai cu bunica, îi venea să dea frâu liber lacrimilor.

Bunica o strânse în brațe.

– Ah, Mia! Nu vrei să-mi spui ce s-a-ntâmplat? Poate te ajută să vorbești cu cineva.

Fetița scutură din cap.

– Nu cred că are cum să m-ajute, șopti ea.

O lăsă însă pe bunica s-o conducă în micul ei apartament și se așeză lângă ea pe canapeaua din camera de zi.

Bunica îi dădu un șervețel.

– Ia zi! Ce s-a întâmplat?

– Emily vrea să mă duc să-i văd pisoii.

– Și tu nu poți?

Mia se sprijini de umărul ei.

– Mă amărăște prea tare, murmură ea. Mami și tati o țin întruna că ar trebui să luăm alt animal – un iepure, poate, sau chiar o altă pisică. E ca și cum toată lumea l-a uitat pe Sandy.

Bunica oftă.

– Nu cred că-i așa, Mia. Părinții tăi nu fac decât să încerce să te înveselească puțin. Toți am fost atașați de Sandy, știi foarte bine. Dar îmi dau seama că pentru tine a fost un motan cu totul special.

– Mi-e foarte, foarte dor de el… zise Mia cu lacrimi în ochi. Iar mami și tati nu vor să mă asculte. Li se pare că ar fi trebuit de mult să-l uit și că nu fac decât să mă prostesc!

– Ah, Mia, nu-i adevărat! Vor doar să fii fericită.

– Dar Sandy a murit în august, iar acum e abia octombrie! Încă nu mi-a trecut! se smiorcăi Mia. Nici nu-mi pot imagina cum ar fi să nu-mi mai fie dor de el. Iar acum, nici lui Emily nu mai pot să-i spun nimic despre asta, pentru că ea e superîncântată de pisoi. Am încercat să-i explic, dar nu cred că m-a înțeles.

– E un moment deosebit pentru ea, zise bunica, mângâindu-și nepoata pe păr. E firesc să fie fericită, nu crezi?

– Ba da, bineînțeles. Doar că mi-aș dori să pot și eu să-i împărtășesc bucuria.

– Dar tu ești sigură că vrei să simți bucurie? întrebă bunica pe un ton pătrunzător, și Mia se ridică de pe canapea și o privi țintă.

– Sigur că vreau! Nu-mi place să fiu nefericită!

– Și totuși, eu am impresia că te agăți de starea aceasta de tristețe, Mia. Ți se pare că, dacă ești nefericită, asta înseamnă că există cineva căruia încă i-e dor de Sandy. Aproape ca și cum el ar fi încă aici. Înțelegi ce vreau să spun?

Mia clătină din cap.

– Nu-i așa…

Dar se opri. Poate că era – puțin – la urma urmei.

– Uite! Bunica se ridică și luă un mic album foto de pe raft. L-am făcut pentru tine, dar n-aveam de gând să ți-l dau încă. Mă temeam să nu te supere și mai tare.

– Ah, bunico! Sunt toate fotografiile cu Sandy… Mia întorcea paginile, râzând, urmărind cum Sandy se transformase din micul ghem de blăniță roșcată în motanul mare și frumos pe care și-l amintea ea. A fost atât de deosebit! spuse ea cu voce tristă.

– Știi ce am observat eu în primul rând în pozele astea? zise bunica, zâmbind unei fotografii de la Crăciunul trecut, în care Sandy zăcea trântit într-un morman de hârtie de împachetat, cu o panglică înfășurată pe labă. A fost întotdeauna un motan fericit.

Mia zâmbi. Era adevărat.

– Cu excepția ultimelor două-trei săptămâni, când a fost bolnav, reluă bunica. Atunci era atât de obosit, încât n-a mai fost el însuși. Începea să toarcă dacă-l mângâiam, mai ales de dragul tău. Dar altfel, dormea mai tot timpul.

Mia încuviință din cap.

– Nu mai voia nici măcar să mănânce.

– Exact. Sandy, care era așa un gur-mand!

Mia chicoti. Mama se supăra întotdeauna pe el: dacă se întâmpla să lase ceva pe masă în bucătărie când gătea, era de ajuns să se întoarcă o clipă cu spatele pentru ca laba lui roșcată să-l facă să dispară. Mânca până și ciuperci, lucru cu totul neobișnuit la o pisică.

– Pe atunci nu mai era chiar atât de fericit, nu? murmură Mia.

Bunica scutură încet din cap.

– Nu. Și îmi mai amintesc că te iubea foarte mult, Mia. Ții minte cât de tare îi displăcea să te vadă supărată?

– Ca atunci când am căzut.

Fetița închise ochii, rememorând momentul. Căzuse pe scări și se lovise la mână – nu și-o rupsese, dar o duruse oricum foarte rău. Umblase apoi prin casă cu ea bandajată, până când Sandy venise și se așezase pe pieptul ei, în timp ce ea ședea pe canapea, și o privise fix, mângâind-o cu mustățile lui enorme pe obraz și torcând ca un motoraș. Părea ferm hotărât s-o facă să se simtă mai bine. Și bineînțeles că exact asta se întâmplase!

– Într-adevăr.

Mia se uită la ultima poză din album. Ea și Emily îl țineau pe Sandy – care era suficient de mare ca să poată fi ținut de două fetițe. Amândouă zâmbeau cu gura până la urechi, iar motanul părea foarte satisfăcut de sine.

– Emily e prietena ta cea mai bună, Mia. Pentru prieteni trebuie să-ți dai silința, chiar dacă uneori ți-e greu.

Mia dădu din cap.

– Știu. Am s-o sun să-i cer iertare și o să mă duc să văd pisoii. În curând. Poate luni. Cât despre Sandy, am să-ncerc să nu-mi mai fie atât de dor de el, bunico. Promit.

Capitolul patru

Bunica îi povestise probabil mamei despre discuția pe care o avusese cu Mia, pentru că, luni dimineață, mama anunță că o ducea ea pe Mia la școală și că pe drum aveau să se oprească s-o ia și pe Emily.

– Poate intri câteva minute să vezi pisoii, îi propuse ea. Dar nu stai mult, pentru că n-aveți voie să întârziați. Ce părere ai?

Mia încuviință din cap și o strânse în brațe. Își dădea seama ce încerca să facă mama: îi dădea prilej să arunce o privire asupra pisoilor numai câteva minute. Dacă s-ar fi întristat prea tare, putea să spună că trebuie să se grăbească să ajungă la școală.

Emily și mama ei le așteptau la ușă. Cele două mame vorbiseră probabil între ele, înțelese Mia și simți un val de recunoștință față de mama și de bunica ei, care-și făceau griji pentru ea și încercau să îndrepte lucrurile. Până atunci o deranjase toată tevatura asta, dar acum își dădea seama că adulții nu voiau decât să-i fie de ajutor.

– Vino, vino să-i vezi! o prinse Emily de mână, trăgând-o după ea. Azi-dimineață când am coborât deschiseseră ochii. Sunt atât de drăguți! Se opri apoi și o privi îngrijorată. Vrei să-i vezi, nu?

Mia dădu din cap.

– Sigur. Și îmi pare rău că am fost așa năzuroasă.

– Ba n-ai fost! o îmbrățișă Emily.

Mia se simțea încă neliniștită când intră împreună cu Emily în bucătăria încălzită. Silky și pisoii aveau un soi de cușcă pe care mama lui Emily o meșterise din niște rafturi vechi și o așezase lângă calorifer, pentru ca puilor să le fie cald.

– Uită-te la ei! îi spuse Emily cu mândrie. Nu ți se par cele mai frumoase ființe din lume?

Mia aruncă o privire în cușcă. Silky căscă larg și-și pironi privirea asupra ei. Părea să fie întru totul de acord cu Emily și convinsă că Mia trebuia să aibă și ea

aceeași părere. Își plecă apoi ochii spre mica ei familie, și pe fața ei frumoasă se zugrăvi o expresie limpede de mândrie ușor arogantă.

Puii se zvârcoleau pe lângă mamă. Chiar în clipa când Mia se aplecă să-i vadă mai de aproape, puiul negru, care părea să fie cel mai mare – deși era greu de spus – se cățără în spinarea celui alb, mai mic. Mărunțelul scoase un chițăit de indignare.

– Aoleu! N-a pățit nimic? întrebă Mia tulburată, dar Emily nu făcu decât să râdă în pumn.

– N-a pățit, nicio grijă! Așa fac tot timpul. Mă gândeam că s-or mai potoli când au să deschidă ochii, dar ei se cațără în continuare unul peste altul. Și sunt foarte lacomi și foarte băgăcioși când vor să sugă de la Silky.

– Cel alb e băiat, nu-i așa? Mezinul.

Emily îi spusese că erau trei pisicuțe și un motănel. Acum aprobă din cap.

– E foarte simpatic, nu?

– Toți sunt.

Mia se lăsă pe vine lângă cușcă, aruncându-i întâi o privire lui Silky, ca să se asigure că n-o deranja. Dar pisica-mamă părea bucuroasă să-și etaleze puii. Cei doi tărcați sugeau, iar pisicuța neagră încerca și ea să se agațe de burta ei. Numai pisoiul mic și alb rămăsese ghemuit lângă labele din față ale mamei. Acum căscă și o privi pe Mia cu ochii lui adânci, bleumarin.

Mia știa că e încă prea mic ca să o poată vedea bine, dar părea cumva să se uite drept la ea. Apoi pisoiul își încreți boticul și scoase un mieunat mărunțel.

Mia zâmbi și-i întinse degetele, să i le miroasă. Cum putuse crede că o făptură atât de dulce și de fragilă avea s-o întristeze?

Cumva, după întâmplarea aceasta, fetița simți că gândul la pisoii lui Emily n-o mai deranja. Poate pentru că niciunul din ei nu era roșcat, așa cum fusese Sandy. Erau, în schimb, ei înșiși – adică altfel, și, deși Miei îi era încă dor de fostul ei motan, puii se dovedeau atât de haioși, încât o făceau mai mereu să râdă. Mai ales cel alb, care părea foarte afectuos: tot timpul o căuta cu boticul și îi lingea degetele.

Într-o vineri după-amiază, la vreo două săptămâni după venirea pisoilor pe lume, Mia veni în vizită la prietena ei. De data asta chiar îi făcea plăcere. După acea primă dată, trecuse de mai multe ori pe la Emily, dar întotdeauna pe fugă. Încă nu avusese ocazia să stea pe îndelete cu pisoii.

Acum păși după prietena ei în bucătărie. Nu mai văzuse puii de două-trei zile și, când se apropie de cușcă, rămase cu gura căscată.

– Doamne, ce-au crescut!

Emily râse.

– Știu! E incredibil, nu?

Mia clătină din cap.

– Zici că i-a umflat cineva ca pe niște baloane de blăniță…

Se lăsă pe vine ca să se uite mai atent la cei patru pisoiași. Una dintre pisicuțele tărcate se plimba cu pași hotărâți pe pledul întins în cușcă, iar ceilalți trei sugeau.

– Parcă au mai căpătat siluete de pisică. Înțelegi ce vreau să spun? Înainte erau ca niște mingiuțe pufoase, dar acum sunt niște pisici în miniatură. A, ia uite…!

Motănașul alb părea s-o fi auzit. Se opri din supt și privi curios în jur, încercând să-și dea seama din ce parte venea vocea aceasta cunoscută. Apoi se apropie împleticit de ea, scoțând miorlăitul acela subțirel pe care Mia îl mai auzise.

– Bună, dulceață! șopti fetița, și pisoiașul mieună din nou drept răspuns, încercând să se cațere pe peretele cuștii.

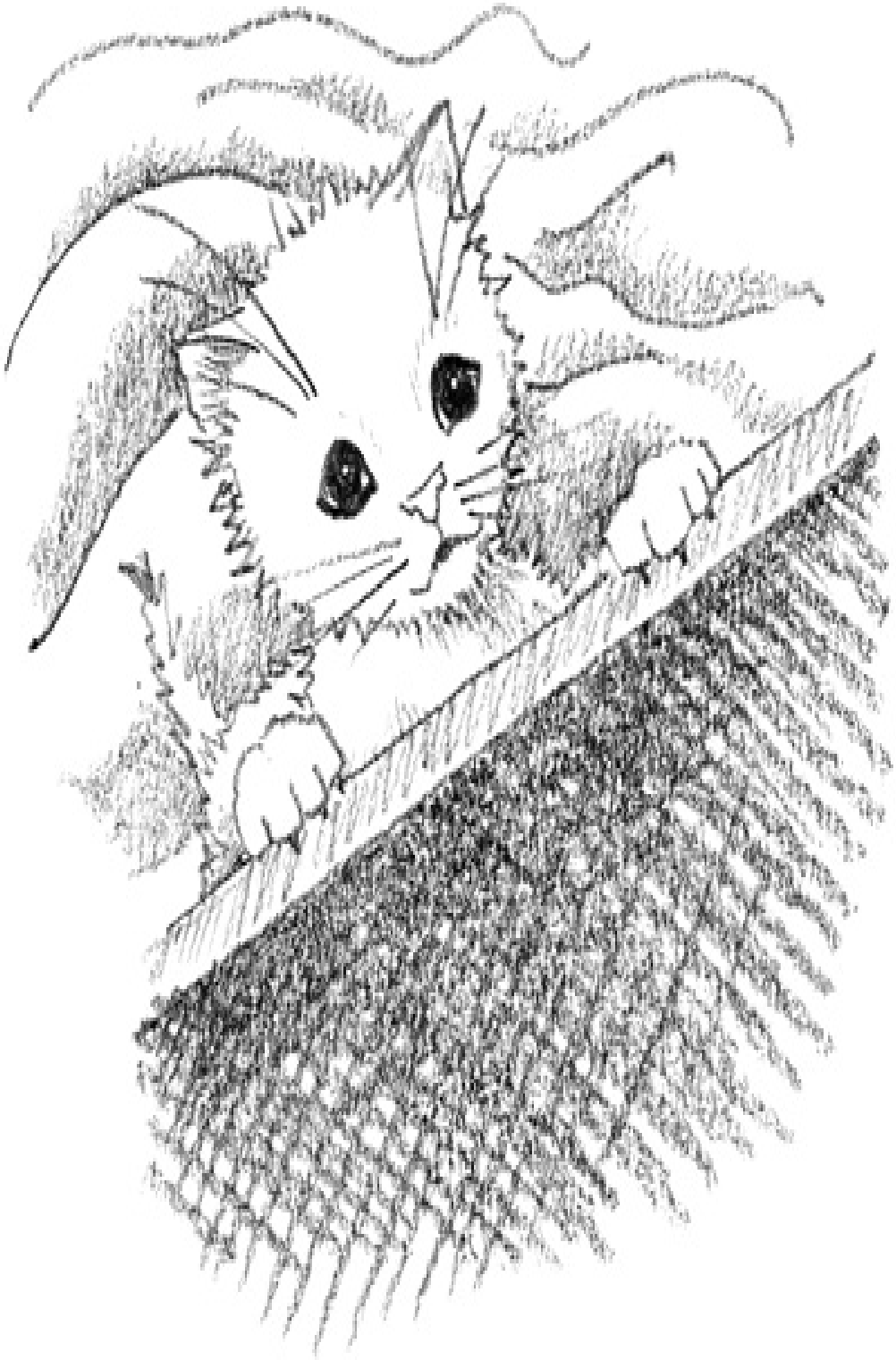

– Ia te uită! N-a mai făcut așa ceva până acum, murmură Emily cu ochi mari.

– Pot să-l iau puțin în brațe? întrebă Mia cu căldură. Oare Silky s-ar supăra?

Silky le hrănea încă pe pisicuța tărcată și pe cea neagră, dar ridicase capul și îi privea atentă pe Mia și pe puiul cel alb.

– Cred că e în regulă, nu, mami? întrebă Emily. I-am mai luat și noi în brațe până acum, și e limpede că el chiar își dorește!

Mia se aplecă încet și, cu mișcări blânde, luă motănelul din cușcă și și-l puse cu grijă în poală.

Puiul începu să toarcă abia simțit, frământându-i ușor uniforma cu lăbuțele din față. Apoi se ghemui cu un oftat mulțumit. Era exact ce-și dorise.

– E atât de moale! șopti Mia. Și sunt sigură că i-au mai crescut mustățile de când nu l-am văzut. Uită-te puțin la ele!

Pisoiul o aținti cu privirea. Îi plăcea vocea ei. O ținea minte pe Mia de la ultima vizită – și îi recunoștea mirosul. Fetița îl mângâiase, iar el își dorise și atunci să-l ia în brațe. Căscă, și straturile de mustăți albe îi tremurară în cascadă.

– Niciunul nu mai are asemenea mustăți! râse Mia. Așa ar trebui să-i spui, Emily – Whiskers! Nu le-ai dat încă nume, nu?

Emily clătină din cap și, dintr-odată, zâmbi larg.

– Nu i-am pus nume decât pisicuței negre, pentru că vrem s-o păstrăm. E cadoul de ziua mea! Și o luă de jos pe mica negricioasă, care părea să fi adormit în timp ce sugea. O să-i spunem Satin, pentru că se potrivește cu Silky, nu?

Și o strânse sub bărbie, plină de căldură.

– Eşti o norocoasă! zâmbi Mia, dar simţi că i se pune un nod în gât.

Bineînţeles, puii trebuiau daţi la stăpân. Fetiţa oftă, şi motănelul alb scoase un mic mormăit când aşternutul de sub el se mişcă. Mia îl cunoştea pe Whiskers – aşa-i venea să-l numească acum, deşi ştia că n-avea să rămână neapărat numele lui pe viitor – abia de două săptămâni, dar simţea deja că o să-i ducă dorul.

Capitolul cinci

Whiskers se zgribuli și mai adânc în cuta confortabilă a păturii. Era încă foarte mic, dar începea să înțeleagă câte puțin lumea din jurul lui, iar azi îi era frig. Și nu-i plăcea. În mod normal s-ar fi înghesuit în mama lui, dar deocamdată ea nu era. Acum, că el și surorile lui crescuseră – aveau aproape patru săptămâni –, Silky își permitea să-i lase câteodată singuri.

Lângă el în cușcă ateriză ceva moale, și Whiskers tresări și se trezi din moțăială. Era un obiect mare, rotund și roz-strălucitor, complet necunoscut lui. Nici cele două pisicuțe tărcate n-aveau habar ce putea fi și se apropiară de el împreună, tiptil, șuierând înfricoșător. Se pricepeau foarte bine să se prefacă amenințătoare. Whiskers și Satin se uitară cu îngrijorare cum una dintre ele lovește ușor cu laba obiectul viu colorat. Acesta sălță puțin. Pisicuța îl atinse din nou, și el se legănă destul de curios, încât, în clipa următoare, tărcata îndrăzni să-l râcâie cu gheruțele scoase.

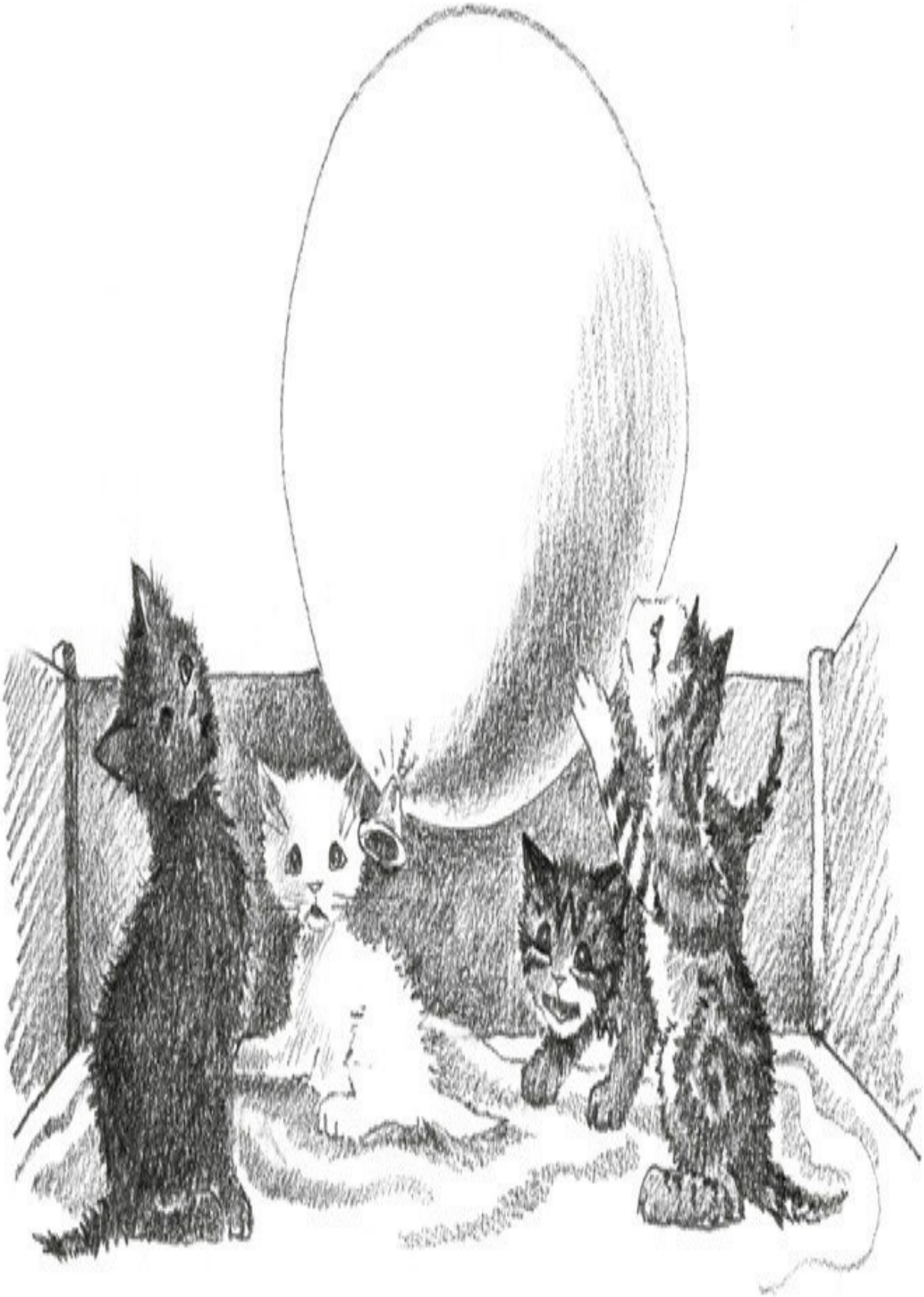

Balonul explodă cu un bubuit asurzitor, şi cele două pisicuţe săriră cât colo, speriate, uitându-se cu nedumerire la peticul de cauciuc roz încreţit care rămăsese de pe urma lui. Whiskers se retrase în grabă în colţul cuştii, mieunând înfricoşat şi sperând ca mama lor să se întoarcă mai repede. Habar n-avea ce se întâmplase! Cum dispăruse obiectul acela roz şi de unde venise pocnetul acela cumplit?

Silky dădu buzna în încăpere, convinsă că puii ei erau în pericol, şi, dintr-un salt disperat, fu în cuşcă, unde îi cuprinse pe toţi dintr-o privire. Whiskers se lipi de ea, tremurând.

– Iertaţi-mă, pisoiaşilor! Emily se lăsă pe vine lângă adăpostul pentru pisici. N-am vrut să vă sperii. N-a fost decât un balon. Le umflu pentru petrecerea de ziua mea, şi cel roz s-a rostogolit de pe masă fără să-mi dau seama.

Whiskers mieună din nou, uitându-se cu atenţie la bizarele obiecte roz care se vedeau pe masa din bucătărie. Oare asta însemna că aveau să mai fie bubuituri la fel de înspăimântătoare? Emily încercă să-l mângâie puţin ca să-l liniştească, şi el o lăsă, dar tremura şi-şi arătă dinţişorii.

– Of! spuse ea dezamăgită. Te-am speriat rău, nu? Ei, oricum, să ştii că am şi o veste bună. În după-amiaza asta vine Mia şi o să rămână la noi peste noapte. Ce părere ai, nu e super? Îţi place de Mia, aşa-i? Fetiţa oftă, cu un aer îngrijorat. Şi ei îi place mult de tine, doar că încă nu ştie.

Mia venise în ultima vreme aproape în fiecare zi şi de fiecare dată se ducea mai întâi direct la Whiskers.

– Mi-aş dori să-şi dea seama mai repede că trebuie să te ia la ea, îi spuse Emily pisoiaşului, şi vocea ei părea descurajată. Mama zice deja că în câteva săptămâni va trebui să vă găsim stăpân. I-am făcut Miei tot felul de aluzii, dar ea parcă nici n-aude, şi, drept să-ţi spun, n-aş vrea să-i spun direct, ca să nu cumva să-şi amintească iar de Sandy şi să fie nefericită. Emily îl scărpină pe Whiskers după urechiuşe. Tu îţi doreşti să fii pisoiul Miei, nu-i aşa? Nu te-am văzut jucându-te cu nimeni atât de frumos. Şi întotdeauna te întristezi când ea pleacă. Ieri ai mieunat tare amărât şi păreai foarte singur, chit că te ghemuiseşi lângă Silky. Fetiţa oftă. Oricum, va trebui să fiţi toţi superdrăguţi şi simpatici diseară, la petrecerea mea, se adresă ea tuturor pisoilor, pe jumătate în glumă, pe jumătate

în serios. Vine și Mia, vin și Libby și Poppy. Adică așa au zis – că vin dacă nu ninge. Dar e un ger afară! Iar tu, Silky, ai face bine să-ți aranjezi puțin puii! Pune-le blănița de petrecere!

– A, ai umflat toate baloanele, Emily? Excelent! apăru mama în ușa bucătăriei. Le duc în vestibul – o să se ridice în aer și o să arate foarte frumos. Tu mergi și schimbă-te! Am rugat-o pe Leah să pună posterul cu „La mulți ani!“ pe ușa de la intrare. Mama se hotărî să intre o clipă în bucătărie și o strânse pe Emily în brațe. Ai emoții pentru petrecere?

Emily încuviință din cap, râzând.

– Bineînțeles că am emoții! Dar, mami, e atât de frig afară! Nu știu dacă e cea mai bună idee să dormim pe jos!

Mama ei dădu aprobator din cap.

– Ai dreptate. Sper să nu se facă și mai frig până la Crăciun, e abia noiembrie.

Leah intră în casă, frecându-și mâinile.

– Am înghețat, gemu ea, dar apoi căscă ochii. Hei, ia uitați-vă la Satin!

Pisicuța cea neagră se clătina pe marginea cuștii și, sub ochii lor, făcu un salt – mai mult o căzătură – până pe podea, unde se ridică și se scutură, încercând să pară că exact asta voise să facă.

– Ah, Dumnezeule!... murmură mama. Ne-am pricopsit! Acum o să umble și-o să se vâre peste tot. Trebuie să avem mare grijă să ținem ușa de la bucătărie închisă. Uf, și tocmai astăzi!

Cele două pisicuțe tărcate stăteau acum în fund, uitându-se fix peste marginea cuștii, la sora lor, cu niște ochi rotunzi uriași, ca și cum nu le venea să creadă ce reușise să facă. Satin pornise să cerceteze bucătăria și adulmeca gânditoare picioarele mesei.

– S-o las să exploreze puțin? întrebă Emily, și mama ei încuviință din cap.

– Probabil o să obosească repede. Hai, du-te și te schimbă – dintr-o clipă într-alta îți vin musafirele! Ai grijă doar să închizi ușa la bucătărie!

Mia se uită la pisicuțe puțin îngrijorată. Libby și Poppy tocmai sosiseră, și, dintr-odată, bucătăria se umpluse de larmă. Spera ca asta să nu-i deranjeze pe Silky și pe pui.

Dar Satin și cele două tărcate păreau încântate să fie centrul atenției. Se dădură în spectacol jucându-se cu un ghem de lână și apoi se cățărară în poala musafirilor. Satin se ghemui comod pe genunchii lui Libby, în timp ce pisicuțele tărcate se luptau încă pentru sulul de lână. În cușcă nu mai rămăsese decât Whiskers, care se ascundea în spatele lui Silky.

– Motănelul alb e atât de dulce! spuse Poppy, întinzând mâna în cușcă după el.

Whiskers se retrase, sfios, din calea mâinii, dar ea nu păru să observe: îl prinse pe sub lăbuțele din față și-l scoase din adăpostul lui sigur, legănându-i toată partea din spate a corpului.

– Nu-l speria!... zise Mia îngrijorată.

Îi venea să i-l smulgă lui Poppy din mâini. Nu pentru că Poppy ar fi vrut de fapt să-l sperie; pur și simplu nu știa cum trebuie să-l țină. Doar că Whiskers nu era al ei, al Miei. Nu putea să facă ea pe șefa. Iar dacă îl lua brusc din mâinile lui Poppy, n-ar fi făcut decât să-l sperie mai rău. Din păcate, Emily ieșise din cameră ca să-și ajute mama să pună pe umerașe hainele musafirelor, altfel Mia știa că ar fi intervenit într-un fel.

Poppy se așeză pe podea, cu Whiskers în brațe, și încercă să-l mângâie. Dar pisoiașul se răzvrăti: voia să scape de fetița aceasta gălăgioasă și cam înfricoșătoare, așa că șuieră nervos și-și înfipse gheruțele.

Poppy scoase un soi de chițăit.

– Ah, m-a zgâriat! își smuci ea piciorul, și Whiskers îi alunecă din poale, aterizând pe podea cu un miorlăit speriat.

– Ssst, ssst!... Vino-ncoace, Whiskers! Mia îi întinse o mână binevoitoare, și el se apropie, tiptil și bucuros, de ea, îngropându-se în fusta ei când fetița îl luă în poală. N-a vrut să te zgârie, îi spuse ea lui Poppy. E doar puțin mai sfios decât ceilalți pisoi.

Poppy dădu din cap.

– E simpatic, dar îmi plac mai mult cele două tărcate. Fac atâtea giumbușlucuri! Ia uite, una din ele și-a încâlcit lăbuțele în firul de lână!

Mia îl mângâie pe Whiskers și oftă. Și el făcea tot felul de „giumbușlucuri“, de pildă, când tremura din mustățile uriașe în timp ce căsca sau când își vâra lăbuțele din față în castronul cu mâncare, acum, după ce puii trecuseră la hrană solidă. Doar că Satin și pisicuțele tărcate erau mult mai jucăușe – toată lumea le observa primele.

– Trebuie să fii puțin mai prietenos, îi șopti ea lui Whiskers. N-ai să-ți găsești stăpân dacă te tot ascunzi în cușcă. În câteva săptămâni o să înceapă să vină oameni, ca să vadă dacă le convine să te ia acasă la ei. Trebuie să le arăți tuturor cât ești de grozav, zâmbi Mia, dar cu tristețe.

Ar fi vrut ca Whiskers să aibă un cămin plăcut și confortabil, dar, pe de altă parte, dacă el rămânea la Emily, însemna că ea avea să-l mai poată vedea. Mama lui Emily îi tot spunea că nu vor s-o păstreze decât pe Satin; și totuși, dacă nu găseau un stăpân potrivit pentru Whiskers, poate se răzgândea...

Whiskers nu înțelegea ce-i tot șoptește Mia, dar îi plăcea s-o asculte și se simțea în siguranță lângă ea. Începu să toarcă, încet de tot, și-i împinse ușor mâna cu boticul.

– Ce ziceţi, ne uităm la film din sacii de dormit? propuse Emily, luând un castron cu popcorn din cuptorul cu microunde. Ah, miroase delicios!

– Clar, răspunse Poppy.

– Putem să-i aducem și pe pisoiași? întrebă Libby pe un ton rugător.

Mama lui Emily se gândi puțin.

– Cred că da, dar nu pentru mult timp. Oricum, în curând o să vrea să se întoarcă la Silky. Iar după film, fetelor, trebuie să mergeți și voi la culcare. Se face târziu.

Cele patru prietene dădură toate din cap, cu figuri de îngerași, dar Emily îi făcu Miei cu ochiul pe la spatele mamei.

– Am o rezervă secretă de ciocolată, șopti ea. Îl aduci pe Whiskers?

Mia dădu din cap aprobator.

– Crezi că o să se simtă bine aici? Am impresia că preferă să stea în cușcă, nu?

Emily scutură din cap.

– Dacă îl ții în brațe și-l alinți, nu cred c-o să mai prefere.

Mia se înroși.

– Ți se pare că-i place atât de mult de mine?

Emily dădu ochii peste cap.

– Bineînțeles că-i place! Se vede de la o poștă!

Mia trecu în camera de zi și se vârî în sacul ei de dormit, acoperindu-se bine – deși caloriferele ardeau, pe podea era destul de rece. Mama lui Emily le spusese că ar fi ideal să doarmă strânse una într-alta, ca să-și țină de cald, ca pinguinii, și le adusese mai multe pături. Whiskers se așeză pe burtica ei, torcând încetișor, ca pentru sine. Era fericit. Nu fusese sigur că se va simți bine în compania celor două fetițe gălăgioase care tot încercau să-l ia în brațe, dar acum o avea pe Mia,

care, de data asta, nu părea să mai vrea să plece. Lângă ea, putea până la urmă să se împace și cu prietenele ei mai zgomotoase.

Mia abia dacă se uită la film. Îl privea pe Whiskers, ghemuit deasupra sacului ei de dormit, și-l mângâia cu blândețe. Avea blănița atât de moale! Și era atât de mic – cu totul altfel decât Sandy!

După o vreme, surorile lui se retraseră încetișor în bucătărie, căutând-o pe Silky. Whiskers se încovrigă însă pe sacul Miei și adormi buștean – până dimineață.

Capitolul șase

– Ah, Mia! râse tatăl ei. Cum ai reușit să-l convingi?

Tocmai venise s-o ia după noaptea petrecută la Emily. Libby și Poppy plecaseră deja: trebuiau să ajungă la cursul de dans.

Mia clătină din cap, dar cu foarte mare grijă.

– Nu l-am convins eu, tati. El a venit și s-a cățărat. Cred că e cu ochii la pâinea mea prăjită.

Whiskers, cocoțat pe umărul Miei, torcea sonor, și Mia chicoti, căci mustățile lui lungi o gâdilau pe obraz.

– Ah, n-am niciun chef să mă duc acasă și să nu-l mai văd!

Tatăl ei schimbă o privire plină de înțeles cu mama lui Emily.

– Când o să puteți plasa puii?

– M-am documentat puțin, și se pare că vârsta ideală e zece-douăsprezece săptămâni. Ai noștri au patru acum, așa că o să facă zece pe la mijlocul lui decembrie. Deci cam pe-atunci aș vrea să-i și dăm. E cam aproape de Crăciun, asta-i singura problemă. Toată lumea o să fie ocupată cu cadourile, și n-aș vrea ca oamenii să-i ia ca să-i dăruiască.

– De ce nu? întrebă Mia.

I se părea că un pisoi ar fi fost un dar excelent de Crăciun. La urma urmei, de ziua ei, Emily o primise pe Satin.

– Lumea cumpără câteodată pisoi ca să-i dea în dar copiilor fără să ia în considerare faptul că pisoii aceia o să crească, o să devină pisici adulte, care au nevoie de îngrijire. Și care riscă astfel să fie abandonate în cele din urmă, adăugă mama lui Emily cu voce tristă. Din fericire, majoritatea pisoilor se nasc primăvara sau vara. Silky a fost o întârziată!

Mia întinse mâna și-l scărpină pe Whiskers sub bărbie. Îl simțea torcând chiar lângă ceafa ei, transmițându-i în piele vibrațiile lui liniștitoare.

„Aș putea să te iau acasă“, se gândi ea pentru o clipă. Apoi își aminti. Nu voia să aibă altă pisică – după Sandy. Ridică încet mâinile, își luă motănelul de pe umăr și-l duse în cușcă.

– Iartă-mă, scumpule, trebuie să plec.

Whiskers se uită lung în urma ei, mirat. Oare fetiței nu-i plăcuse că el stătuse pe umărul ei? De ce pleca? Scoase un vaiet trist, care o făcu pe Mia să se crispeze în timp ce ieși în grabă în vestibul, să-și ia lucrurile.

Se despărți repede de Emily. Se simțea prost să plece așa pe fugă, dar pur și simplu nu era în stare să mai stea. În drum spre casă nu scoase aproape nicio vorbă, deși tatăl ei încercă de mai multe ori s-o întrebe cum se distraseră.

– Mia, te-ai mai gândit?… începu el în timp ce duceau lucrurile în casă. Am auzit-o pe mama lui Emily spunând că trebuie să găsească stăpâni pisoilor și mă întrebam… Pari să te înțelegi foarte bine cu Whiskers…

Se opri însă când fetița ridică spre el o privire înecată în lacrimi.

– Nu pot, șopti ea. Am crezut că pot, dar… cum rămâne cu Sandy? N-am de gând să-l uit! Nu vreau să mai am nicio pisică, niciodată!

– Nu e nevoie să-l uiți, Mia… dădu să spună tatăl, dar fetița se repezi pe scară în camera ei și trânti ușa în urmă.

În următoarele săptămâni, Emily o ținu pe Mia la curent cu noutățile. Ai ei începuseră să caute stăpâni pentru pisoi. Mama pusese un anunț la chioșcul de ziare și în alte magazine din împrejurimi unde erau panouri, și primiseră deja două sau trei apeluri de la oameni care ar fi fost interesați să-i cumpere.

– O doamnă Maria vine sâmbătă să-i vadă pe toți, îi spuse ea Miei în timp ce-și mâncau prânzul la pachet. Pe de o parte, mă bucur foarte mult, pe de alta, îmi pare rău. Aș vrea ca toți să nimerească stăpâni foarte buni. Emily clătină din cap. Cel puțin, Satin o să rămână la noi.

Mia dădu din cap. Și ea voia ca puii să aibă un cămin confortabil. Mai ales Whiskers. Avea nevoie de un stăpân care să-l iubească fără rețineri, care să nu-și amintească tot timpul de vreo fostă pisică. Toate privirile cu subînțeles pe care i le aruncau și Emily, și părinții ei n-aveau niciun rost. Sandy era motanul ei pentru totdeauna. Nu-l putea înlocui, nici măcar cu Whiskers.

Mama lui Emily o conduse pe Maria în bucătărie, unde Emily și Leah se jucau cu pisoii.

– Ah, ce simpatici sunt! Câți aveți? întrebă Maria râzând, căci una dintre pisicuțele tărcate se grăbise deja să-i adulmece încălțările.

– Patru, dar pe Satin o păstrăm, pe cea neagră. Mai sunt două pisicuțe tărcate și pisoiul alb. Dumneavoastră voiați unul singur? o întrebă mama lui Emily. Noi ne gândeam că ar fi bine ca fetițele să rămână împreună – se înțeleg foarte bine și sunt foarte legate una de alta.

– Da, nu-mi propusesem să iau decât unul, zise Maria. Dar nu văd niciun pisoi alb…

– Hei, era aici acum un minut! Leah aruncă o privire prin bucătărie. Of, de când sunt în stare să iasă din adăpost, cutreieră toată casa.

– Cel alb e puțin cam sfios, preciză mama lui Emily. Dar, după ce se obișnuiește cu dumneavoastră, e un pisoi foarte dulce. Uitați-l! zâmbi ea și arătă spre cutie, unde, de sub pledul pufos, se ițea un căpșor alb. Îl scot eu de acolo.

Îl ridică și vru să i-l dea Mariei, dar Whiskers miorlăi înspăimântat și șuieră. Își întinsese lăbuțele țepene și coada i se zbârlise de două ori mai groasă.

– O, Doamne, nu-l siliți dacă nu vrea! spuse Maria cu voce îngrijorată. Bietul de el, pare într-adevăr nervos! Din păcate, în cartierul meu sunt o mulțime de pisici, și mi-e teamă că n-o să se acomodeze prea bine dacă e atât de timid. Îmi pare rău – sunt sigură c-o să le găsiți tuturor stăpâni foarte buni.

Mama lui Emily o urmă până la ușă, iar Emily și Leah se uitară la pisoiaș, care se adăpostise acum în brațele surorii mai mari.

– Ah, Whiskers! murmură Emily. Nimeni n-o să te vrea dacă te porți așa de fiecare dată. E atât de aiurea! De fapt, el vrea să fie al Miei, n-am nicio îndoială.

Leah încuviință din cap.

– Știu. Dar n-o putem sili să-l ia. Poate o s-ajungă ea la concluzia asta, până la

urmă.

Emily oftă.

– De-ar ajunge mai repede!

La vreo două săptămâni după aceea, venind de la școală, Mia și bunica ei trecură într-o zi pe la Emily în drum spre casă și aflară că nu-i mai avea decât pe Satin și pe Whiskers.

– Nu mă mir că lui Whiskers nu i-au plăcut cei doi frați. Erau prea gălăgioși, îi povesti mama lui Emily bunicii. Lor li s-a părut superb și erau foarte hotărâți să-l ia, dar s-a întâmplat exact ca și cu Maria. Când au vrut să-l țină în brațe, el a țâșnit pur și simplu pe ușa bucătăriei și s-a ascuns în dulapul de sub scară! Așa că băieții au hotărât să ia pisicuțele în locul lui. Mama lui Emily scoase un hohot de râs. Ziceau că o să le numească Molly și Polly. Dar nu știu cum vor fi în stare să le deosebească!

– Deci numai Whiskers a rămas? întrebă Mia în timp ce mama lui Emily îi făcea bunicii o cafea.

Se așezase pe canapea și mângâia ghemul de blăniță albă care i se culcușise în poală.

Emily aprobă din cap.

– Măcar o mai are pe Satin să se joace. Dar mama zice clar că n-o să ținem decât unul. Trebuie să-i găsim lui Whiskers un stăpân, și nimeni nu vrea un pisoi așa de urâcios.

– Ba nu e urâcios! exclamă Mia indignată. E un pisoi minunat, doar că-i puțin sfios.

„Dar poate ăsta nu-i un lucru rău“, recunoscu ea în sinea ei. „De fapt, chiar n-aș vrea să plece…“

Pisoiașul căscă și se foi ca să-și găsească din nou o poziție confortabilă. Mia și Emily le făcuseră lui și lui Satin ghemotoace din hârtie de ziar și le dăduseră de-a dura, să le fugărească, iar acum, el era sleit de puteri. Peste tot în bucătărie rămăseseră însă împrăștiate bucăți de hârtie. El și surioara lui făcuseră o treabă excelentă… Whiskers se rostogoli pe spate cu lăbuțele în aer, dând la iveală o burtică grasă și rozalie. Îi plăcea din ce în ce mai tare mâncarea solidă și, după ce lua câte o masă, devenea pur și simplu rotund.

– Dar cu tine e cu totul altfel… oftă Emily. Se joacă, bineînțeles, cu mine și cu Leah și ne lasă să-l mângâiem, dar nu cred c-o să ajungă să doarmă vreodată pe mine. În niciun caz cu burta-n sus! Asta înseamnă că are cu adevărat încredere în tine, să știi!

Mia încuviință din cap. Nu îndrăzni să răspundă, dar ridică privirea spre bunica. Și ea zâmbea și dădea din cap aprobator, ca și cum ar fi fost de aceeași părere cu Emily. „Oare mă port prostește?“ se gândi fetița. „Să fi avut bunica dreptate când a spus, la nașterea pisoilor, că mă agăț de sentimentele mele față de Sandy? Oare mă complac în tristețe? Poate a venit vremea să renunț, până la urmă, la el…“

Capitolul șapte

– Atunci vin să te iau pe la șase, Mia, îi spuse bunica într-o zi după școală, despărțindu-se de ea la ușa casei lui Emily.

O sărută pe obraz, și Mia îi făcu veselă cu mâna. Whiskers i se împleticea deja printre picioare, torcând fericit. Torcea în mod clar mai tare de când crescuse, hotărî Mia. Avea deja douăsprezece săptămâni, era suficient de mare ca să-și găsească stăpân. Dar nimeni nu părea să vrea un motănel alb cam timid și cam nervos. Miei nu-i părea rău. Abia aștepta să poată petrece mai mult timp cu Whiskers în timpul vacanței de iarnă. În dimineața aceea începuse chiar să ningă, deși fulgii se topeau atingând pământul. Fetița era sigură că Whiskers ar fi arătat minunat dacă l-ar fi scos să se joace cu el în zăpadă. Nu s-ar fi văzut din el decât ochii albaștri!

Pisoiul o bătu ușurel cu lăbuța pe picior, cerând să fie luat în brațe. Mia venea deja aproape în fiecare zi să-l vadă, dar lui tot îi era dor de ea când rămânea singur. Oare avea să-l ia vreodată definitiv cu ea?

– Bună ziua, domnișorule Whiskers! Fetița îl luă în brațe și-l dezmierdă. Ce vrei să facem azi?

– Teme! spuse Emily, zâmbind cu gura până la urechi și fluturând foaia pe care învățătoarea lor, doamna Jones, le-o dăduse de completat despre proiectul pe care îl aveau de făcut în vacanță.

Era ultima săptămână de școală, și fetele nu prea mai aveau chef de lucru, dar doamna Jones trecea drept cea mai severă învățătoare din școală. Proiectul trebuia trasat în liniile lui generale, cu toate că nu mai era decât puțin peste o săptămână până la Crăciun.

– Trebuie să ne lămurim cu proiectul ăsta, ai uitat? Hai, adu-l și pe Whiskers!

Emily o luă în brațe pe Satin, lăsând-o pe Silky singură pe hol și parcă ușurată. Whiskers și Satin crescuseră mult și erau acum atât de jucăuși, încât o sleiau pe biata pisică-mamă de puteri.

– Vine un miros de crochete de pește, spuse Mia la un moment dat, ceva mai târziu. Uite, Satin și Whiskers simt și ei!

Cei doi pisoi se plimbau în sus și-n jos pe lângă ușa dormitorului, zvâcnind din codițe de nerăbdare.

– Cred că proiectul nostru sună foarte bine, zise Emily, aruncând o ultimă privire peste ceea ce scriseseră. „Animalele în epoca victoriană“. Pun pariu că nimeni nu s-a mai gândit la asta. E o idee excelentă, Mia.

Prietena ei râse.

– Bun, eu o să fiu cu ideile, iar tu cu scrisul. Cât l-am mângâiat eu pe Whiskers, tu aproape ai terminat planul general. Crezi că e gata ceaiul? Și parcă mi s-a făcut și foame de la mirosul ăsta de crochete.

– Ceaiul ar trebui să fie gata. Hai să mergem să vedem!

Emily deschise ușa, și pisoii țâșniră afară pe palier, șovăind în capul scărilor. Ar fi vrut să se ducă jos, de unde venea delicioasa aromă de pește, dar încă nu știau prea bine cum stătea treaba cu treptele...

Whiskers se uită rugător la Mia, iar ea râse și-l luă în brațe. Coborî cu el până la bucătărie, urmată de Emily cu Satin.

Mama lui Emily se întoarse spre ele surâzătoare.

– Ia te uită la pisoiași! Nu i-am văzut niciodată atât de flămânzi. Ar cam trebui să le dăm niște mâncare cu gust de pește.

– Am impresia că ar prefera de departe crochetele, zise Emily, scoțând conserva din dulap și luând mâncare din ea cu lingura. Uf, asta miroase groaznic!

Dar Satin și Whiskers se repeziră la castronașele lor și hăpăiră cu poftă.

Mama tocmai turnase ceaiul în căni, când sună telefonul.

– Alo! Bună ziua! răspunse ea, luptându-se să țină receptorul cu mâna învelită în mănușa de bucătărie. A, da... Da, într-adevăr. De fapt, ne-a rămas un singur pisoi.

În timp ce mânca, Mia simţi o lăbuţă atingându-i genunchiul. Zâmbi şi rămase cu furculiţa la jumătatea drumului spre gură. Whiskers îşi înfulecase probabil toată porţia şi acum căuta ceva încă mai plăcut de mâncare. Ea îl luă cu grijă în braţe şi îi dădu o bucăţică de crochetă. Mama lui Emily nu era atentă la ei, pentru că vorbea la telefon.

– A, căutaţi un pui alb? Excelent. Pisoiul nostru e cam timid însă, ăsta ar fi singurul neajuns. E foarte prietenos când ajunge să vă cunoască, dar la început s-ar putea să nu vrea să fie luat în braţe.

Persoana de la celălalt capăt al firului nu păru să fie deranjată. Mama lui Emily dădu din cap zâmbitoare.

Whiskers se uită fix la Mia, sperând să mai primească o bucăţică de crochetă. Mustăţile îi tremurau de încântare când ridică lăbuţa s-o bată uşurel pe mână.

Dar ea nu-i mai dădu nimic. Puse furculiţa jos, foarte lent şi fără zgomot, şi se uită drept în ochii lui. Mustăţile pisoiaşului se pleoştiră. Chipul Miei se schimbase; nu mai semăna cu fetiţa care, cu câteva clipe în urmă, îi dădea pe furiş fărâme de mâncare. Acum era palidă şi nefericită. Whiskers mieună, şi urechile i se lipiră de craniu. Ce se petrecea?

– Mâine seară? Da, foarte bine. În regulă, ne vedem atunci. Bună seara! Mama lui Emily puse telefonul jos, surâzând. Cineva vrea să-l vadă pe Whiskers! O doamnă pe nume Miriam, care spune că a mai avut cândva un pisoi mai nervos, aşa că n-o deranjează că el e puţin timid. Şi întotdeauna şi-a dorit un motănel alb. Cred că e aranjamentul perfect!

Emily aprobă din cap, dar se uită îngrijorată la prietena ei.

Mia înghiţi în sec. Era într-adevăr aranjamentul perfect. Whiskers avea să aibă un cămin ideal – dar nu alături de ea. Şi ea era cea care lăsase lucrurile să ajungă aici. Ah, dacă ar fi fost îndeajuns de curajoasă ca să spună că vrea să fie al ei! Că încă îl iubea pe Sandy, dar că îşi luase rămas-bun de la el!

Se ridică brusc în picioare, cu Whiskers lipit de burta ei, și i-l trecu lui Emily.

– Iartă-mă, nu mă simt foarte bine. Trebuie să plec acasă, spuse ea, îndreptându-se în grabă spre ușa de la intrare.

– Mia, așteaptă! O sun pe bunica ta! zise mama lui Emily îngrijorată.

– Nu-i nevoie, mă descurc, răspunse Mia din vestibul, chinuindu-se să tragă lanțul de la ușă.

Ochii i se împăienjeniseră deja de lacrimi. În cele din urmă, lanțul cedă, și ea se năpusti pe alee.

Mieunând disperat, Whiskers făcu un salt uriaș de pe genunchiul lui Emily și o luă la goană după Mia. Unde se ducea? Nici măcar nu-l scărpinase după urechi sau sub bărbie, așa cum făcea de obicei înainte de plecare.

Țâșni pe ușă în urma ei și, ajuns pe alee, se uită iute în jur. Nu ieșise niciodată în fața casei – doar în curtea din spate, și atunci fusese oricum păzit cu strășnicie. Toată grădina era acoperită cu un strat de geruială, și din cerul tot mai întunecat se risipea o puzderie de fulgi de zăpadă. Dacă Mia ar fi fost cu el, Whiskers ar fi fugărit ciudatele fărâme pufoase, dar acum abia dacă le observă. Habar n-avea încotro se dusese fetița. Se lăsă în fund pe alee și începu să miorlăie jalnic după ea.

Dar Mia era departe. Ajunsese aproape acasă și abia mai vedea de lacrimi – cum să mai audă un pisoi care mieuna amărât, părăsit pe alee? Apăsă întruna butonul soneriei, până ce bunica veni să deschidă, cu o expresie îngrijorată.

– A, tu erai, Mia! Dar trebuia să vin eu să te iau… Ce-i cu tine?

– Whiskers, suspină Mia. E prea târziu. Ar fi trebuit să le spun că țin la el, dar nu le-am spus. Cum am putut să fiu atât de stupidă? Ai avut dreptate de la bun început, bunico, și acum l-am pierdut!

Bunica o îmbrățișă.

– Ah, Mia! Îmi pare atât de rău! L-a luat cineva?

Fetița dădu din cap aprobator.

– Vine mâine o doamnă să-l vadă și o să-i placă mult de el, sunt sigură.

– Mâine? Bunica o trase înăuntru și închise ușa. Dar, Mia, de ce nu te duci înapoi la Emily și la mama ei să le explici? Spune-le că-l vrei tu!

– Nu pot! boci Mia. Am tot spus că nu-l vreau, din cauza lui Sandy. O să creadă că iar mă răzgândesc. Și i-am spus și tatei că nu mai vreau nicio altă pisică, niciodată! Acum, mami și tati n-o să mă mai lase să-l iau pe Whiskers. Fetița se așeză pe prima treaptă de la piciorul scării, cu bărbia în mâini. Miriam – doamna care a sunat – zicea că știe să se poarte cu pisicile mai nervoase și chiar îl voia. De fapt, Whiskers merită să aibă un asemenea stăpân, se smiorcăi fetița. Ar fi trebuit să fiu mai curajoasă înainte să se întâmple așa ceva.

Bunica se așeză lângă ea, cu grijă.

– Înțeleg ce spui, Mia, dar cred că te judeci prea aspru – și ești prea aspră și cu bietul Whiskers.

Bunica se uită gânditoare la ușa de la intrare. Treptat, un zâmbet vag îi apăru în colțul gurii.

Mia nu-l văzu – își ținea podurile palmei peste ochi, ca să nu mai plângă. Zărea sub pleoape scânteieri albe, care-i aminteau de blănița pufoasă a pisoilor.

– Ești sigură? Emily strâmbă tulburată din nas și ridică privirea, verificând să nu le vadă doamna Jones că stau de vorbă. N-o să-ți facă mai rău?

Mia clătină din cap.

– Nu. Chiar vreau să-mi iau la revedere de la el. De fapt, trebuie. Probabil o să mă simt groaznic, dar ar fi și mai groaznic să nu-l mai văd niciodată.

– Bănuiesc că da, oftă Emily. Miriam părea foarte drăguță, din ce spunea mama.

– Știu, șopti Mia. Apoi scutură din cap, încercând să nu se gândească la cum avea să se despartă de Whiskers. Trebuie să scriem despre animalele din perioada victoriană. Ai adus cartea de la bibliotecă?

Se apucară de lucru; doamna Jones fusese de părere că ideea lor era foarte bună. Dar, de fiecare dată când se oprea din scris, Mia se întrista din nou, amintindu-și de blănița albă a lui Whiskers și de mustățile lui uimitoare. Se deosebea mult de Sandy, și totuși, și el avea ceva special. Felul cum de fiecare dată voia să stea în brațe la ea și cum i se cățăra aproape pe nesimțite pe umăr.

„Oricum, în curând o să fie prea mare ca să mai poată face asta“, se gândea Mia și înghițea în sec, nefericită. Ea, cu siguranță, n-avea să mai vadă cum va arăta Whiskers ca motan în toată firea.

În ziua aceea nu reuși să-și dea seama dacă timpul zboară sau se târăște. Orele părură să dureze o veșnicie, dar vremea să se întoarcă acasă veni parcă prea repede. Avu impresia că nu-i ia decât un minut să-și pună haina, să-și strângă lucrurile și să se îndrepte apoi, împreună cu Emily, spre poarta școlii, unde le aștepta Leah. Iar drumul până acasă la Emily îl străbătură parcă în doar câteva secunde. Când intră în vestibul în urma prietenei sale, Mia simți aproape că i se face greață.

Se aștepta ca Whiskers să sară la ea, deja torcând, așa cum făcea întotdeauna, dar casa era tăcută. Pe Silky și pe Satin cele două fete le găsiră încovrigate în vechiul lor coș.

Mia simți că i se pune un nod în gât.

– Unde e Whiskers? o întrebă pe mama lui Emily. Se uită în jur, sperând că pisoiul se ascunde și că dintr-o clipă într-alta o să sară la ea. Dar, de fapt, știa că e în zadar. Nu mai e, nu? A venit deja doamna aceea să-l ia?

Mama lui Emily dădu să spună ceva, dar Mia nu putu s-o asculte. Venise prea târziu – chiar și să-și ia rămas-bun!

Emily se întoarse repede spre ea și încercă s-o strângă în brațe, dar Mia o împinse ușor la o parte, ieși în fugă și se repezi pe stradă, spre casă.

Bunica îi deschise ușa cu o figură veselă, dar Mia abia dacă o văzu. Nici măcar nu se opri s-o asculte. Se năpusti pur și simplu pe scări până în camera ei, se aruncă pe pat și, luând în brațe păturica lui Sandy, izbucni în plâns.

Acum îi pierduse pe amândoi.

Capitolul opt

Whiskers adulmecă îngrijorat camera necunoscută. Nu-și dădea seama ce se întâmplă. Fusese adus aici într-o cutie, și călătoria nu-i plăcuse: în timp ce aluneca dintr-o parte într-alta, zgâriase cu gheruțele pereții de carton, mieunând și șuierând. Apoi fusese scos și lăsat în locul acesta nou și ciudat. Era sigur că nu mai fusese aici niciodată, și totuși îi mirosea cumva cunoscut, plus că găsise un castron cu mâncarea sa preferată și unul cu apă. Doamna cea bătrână îi urmărise mișcările, dar nu încercase să-l ia în brațe. Stătuse doar, foarte liniștită, și din când în când îi murmurase câteva cuvinte blajine. Whiskers o cunoștea: venise uneori în vizită împreună cu Mia. Atunci de ce nu era și Mia aici?

Era o situație foarte bizară. Pisoiașul sperase că fetița avea să vină să-l vadă, după ce dispăruse atât de repede cu o zi înainte. Dar dacă ea nu știa unde fusese adus? Trebuia să se întoarcă acasă, pentru ca Mia să-l poată găsi.

Doamna cea bătrână plecase: se grăbise să iasă când sunase soneria. Închisese ușa în urma ei, observă Whiskers, care adulmecă grijuliu tocul. Sau cel puțin o apropiase. De fapt, lănțugul nu se prinsese de tot. Whiskers o împinse cu nasul, și ușa se mai depărtă puțin. Curios, motănelul își iți mustățile în hol, apoi nasul, apoi tot corpul... și o porni în căutarea Miei.

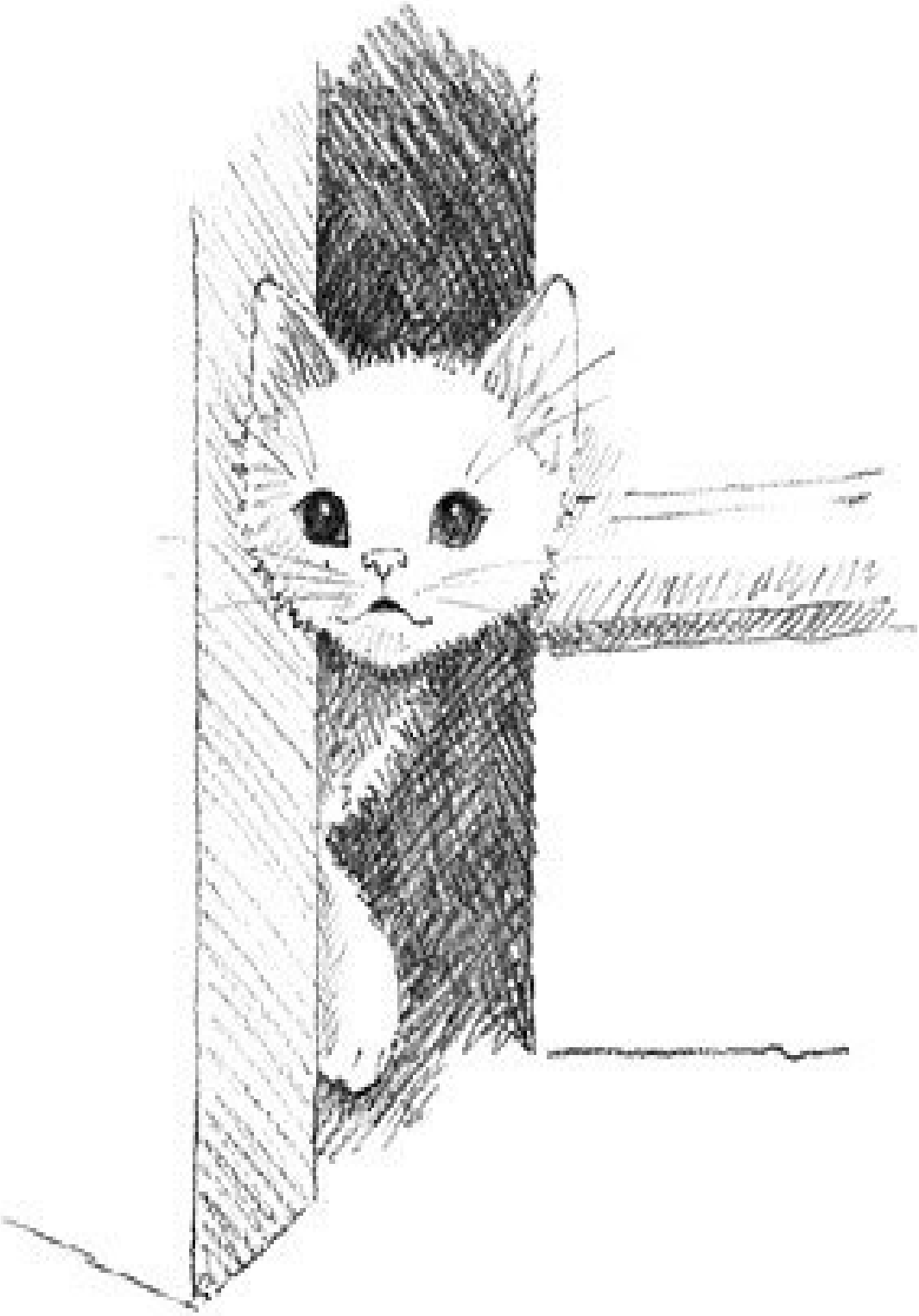

Înaintă cu pași mici și repezi pe coridor. Boticul îi zvâcnea – se simțea dezorientat. Poate totuși Mia venise până la urmă să-l caute. Era sigur că-i simte mirosul în aer – sau i se părea numai? Se uită dintr-o parte într-alta, întrebându-se încotro s-o ia. Din spatele lui veneau efluvii aromate de mâncare, dar, judecând după zgomotele care se auzeau, el ar fi zis că la etaj erau oameni, nu la parter. Of, scările astea…

Pisoiul se apropie de ele și se uită în susul lor. Erau foarte abrupte. Din fericire, fuseseră acoperite cu un covor, altfel Whiskers n-ar fi avut în ce să-și înfigă gheruțele ca să se tragă în sus. Se cățără cu chiu cu vai pe prima treaptă, simțindu-se mândru de realizarea lui. Își linse lăbuța și dădu cu ea după ureche ca să-și îndrepte blana, apoi se apucă de următoarea treaptă. Și tot așa…

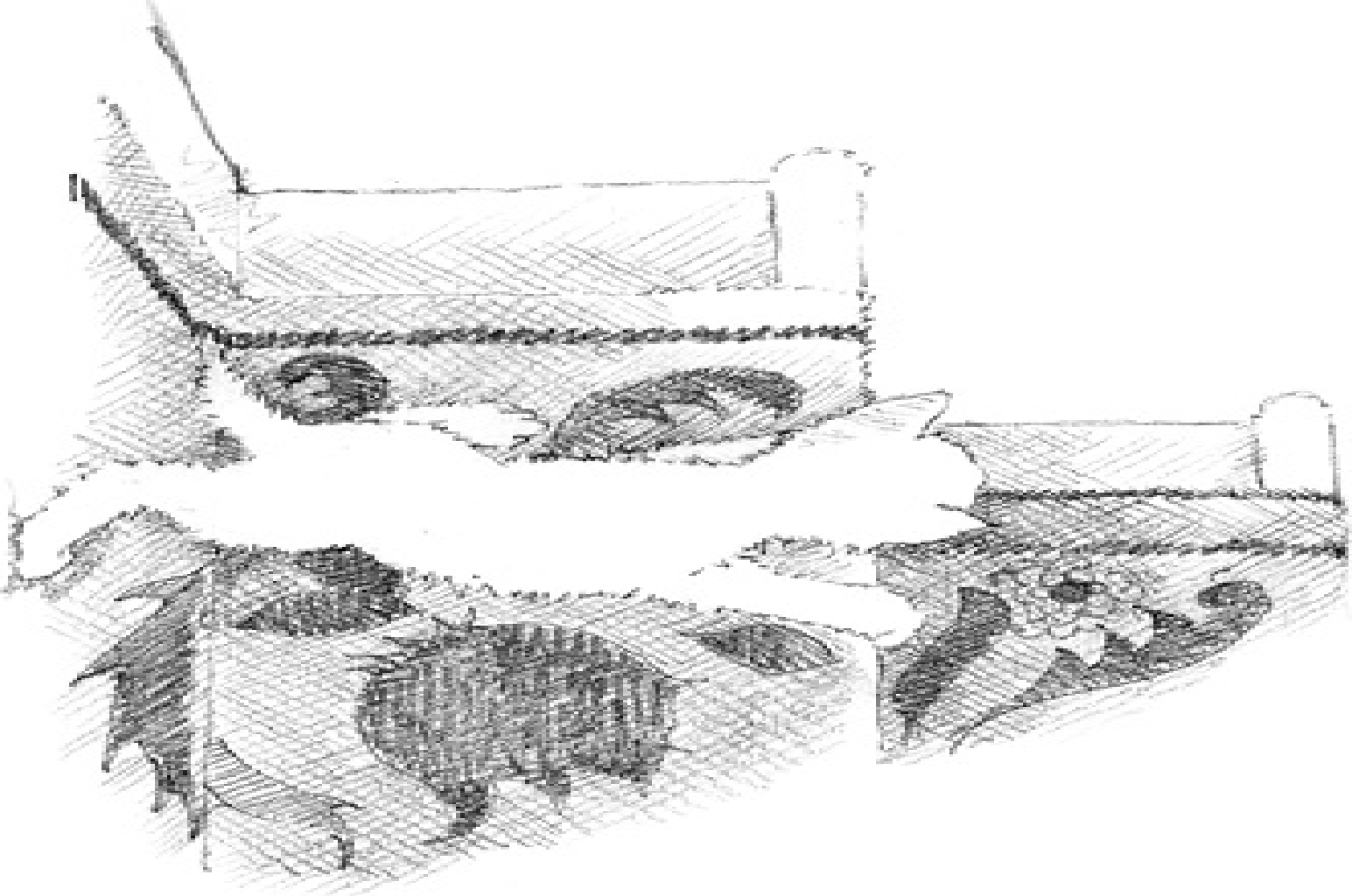

Îi luă câteva minute bune să suie până pe palierul de la etaj, iar pe ultima treaptă se rostogoli pur și simplu, gâfâind. Îl dureau gheruțele. Dar reușise! Auzea voci venind din spatele unei uși apropiate. Whiskers își lăsă urechile pe spate. Cuvintele nu sunau prea plăcut. Cineva era supărat. Cealaltă voce îi aparţinea doamnei mai în vârstă care fusese cu el în cămăruța de la parter. Vorbea din nou cu glasul ei calm și blând.

Ușa era puțintel întredeschisă, și motănașul vârî cu precauție capul și se uită curios. Doamna cea bătrână ședea pe pat, și alături de ea era o fetiță întinsă cu fața în jos, care plângea și pe care doamna o mângâia pe păr. Whiskers adulmecă din nou. N-o auzise niciodată pe Mia să scoată asemenea sunete, dar era sigur că ea e. Oare avea să se bucure să-l vadă? Ce păţise oare? Pisoiul șovăi la ușă, neștiind ce să facă.

Apoi doamna cea bătrână ridică ochii și-l zări. Preţ de o clipă, pe faţă i se zugrăvi uimirea, dar apoi zâmbi și întinse mâna spre el, frecându-și degetele între ele, cu o expresie binevoitoare pe față. Îl chema să se apropie.

– Mia, draga mea, ascultă-mă puțin! Vreau să-ți spun ceva. Ți-aș fi spus imediat dacă nu mi-ar fi luat atât de mult să urc afurisitele astea de scări.

– Of, iartă-mă, bunico! Știu că n-ar trebui să urci scările. Ah, ar fi trebuit de mult să-i spun mamei lui Emily că-l vreau pe Whiskers… suspină fetița cu voce înăbușită.

Poftim, îi rostise numele! Da, Mia era – nu mai încăpea îndoială. Mirosul era în mod cert al ei, și tocmai îi spusese pe nume, chiar dacă avea un glas ciudat.

Whiskers străbătu în salturi camera și se uită supărat în sus, către pat. Cum să se cațere? Doamna întinse brațul surâzătoare și-l ridică.

– Mia…

Ei da, avusese dreptate! Whiskers o porni clătinându-se pe cuvertura moale până ajunse lângă capul Miei, care zăcea cu părul răvășit peste o pătură albastră pufoasă. O împinse ușor cu boticul, dar ea nu observă, așa că el repetă gestul, de data asta puțin mai tare.

Fetița înălță capul. Avea ochii umflați și împăienjeniți de lacrimi, încât, pentru o clipă, nu înțelese.

Apoi Whiskers începu să toarcă triumfător. O găsise!

– Whiskers! exclamă fetița. Ce cauți aici? De ce nu ești cu noua ta stăpână? Ai fugit de la ea? Emily o să se sperie rău.

Se strădui să se ridice în capul oaselor și se uită cu nedumerire la pisoiașul alb care stătea mulțumit în vârful patului.

– Asta încercam să-ți spun, zise bunica afectuoasă. Când ai venit aseară atât de supărată, am avut o discuție cu părinții tăi, și am căzut toți de acord. Tatăl tău era oricum convins că ar trebui să-l adopți pe Whiskers. Voia de multă vreme să ți-l aducă, dar mama ta și-a tot făcut griji că asta te-ar fi amărât și mai tare. Așa că eu și tatăl tău ne-am dus acasă la Emily azi-dimineață, după ce-ai plecat la școală, și am stat de vorbă cu mama ei. I-am spus că vrem să-l iei tu pe Whiskers. Și, de fapt, îl vreau un pic și eu, ca să am companie cât timp ești tu la școală. Știu că n-ar trebui să dăm pui de animale cadou, dar poți să-l consideri un cadou de Crăciun sosit puțin mai devreme. Bunica zâmbi, ușor neliniștită. Mama ta era supărată că trebuie să rămână neapărat la serviciu în după-amiaza asta. Ar fi vrut să vadă ce figură faci când primești vestea.

– Dar doamna care a sunat? Miriam? murmură Mia.

Gândurile i se învârtejeau în cap: încerca să priceapă tot ce se întâmplase într-un timp atât de scurt.

– A sunat-o mama lui Emily și i-a explicat ce și cum. Se pare că a fost foarte înțelegătoare. Nu demult i-a murit și ei o pisică, și a spus că știe cât e de greu.

– Deci Whiskers e într-adevăr al nostru?

Mia se uită la pisoiașul care mirosea interesat pătura lui Sandy. Mustățile îi păreau neverosimil de albe pe fondul bleumarin. Întinse mâna și-l gâdilă cu un singur deget sub bărbie. Nu îndrăznea să facă mai mult. Avea impresia că e într-un vis, că motănelul e o făptură ireală și că, dacă-l atinge, ar putea să dispară ca un balon de săpun.

Dar Whiskers n-avea de gând să dispară. Începu să toarcă zgomotos și ridică spre ea ochii lui mari și albaștri. Părea nespus de mulțumit de sine.

– Da, ești un pisoi isteț că ai nimerit drumul până aici, îi spuse bunica zâmbind. Credeam că l-am închis în camera mea de zi. N-am vrut să bântuie prin casă și să aibă impresia că s-a rătăcit. Dar se vede că a găsit o cale de ieșire. A vrut să vină să te caute.

Mia încuviință din cap.

– Uite-l, s-a așezat pe pătura lui Sandy! șopti ea deodată și simți cum i se pune un nod în piept.

Bunica dădu din cap.

– Așa e.

Mia inspiră adânc. Whiskers o atinse cu boticul pe genunchi și se ridică în patru labe, răsucindu-se de câteva ori până își găsi poziția optimă, cu nasul lipit de vârful cozii. Semăna cu o pernuță albă pufoasă.

Mia răsuflă încet, tremurător. Pe pătura lui Sandy erau acum firicele albe de păr amestecate cu cele roșcate.

Motănelul deschise un ochi și căscă, dând la iveală limbuța zmeurie. Apoi se ghemui mai adânc pe pătură și adormi.

Ca și cum locul lui era acolo.

Mia căscă, se rostogoli pe o parte și îl simți pe Whiskers oftând prin somn lângă ea. Trebuise să mute pătura albastră pe o latură a patului. Motănelului îi plăcea să doarmă între ea și perete, cu toate că Mia se temea uneori că ar putea să-l strivească sub ea.

Își îngropă capul în pernă și suspină fericită. Judecând după cât era de întuneric, nu părea să fie încă ora de trezire. Apoi deschise ochii brusc. Era Crăciunul!

– Whiskers! Ia uite, cizmulița mea de la Moș! Fetița se ridică în capul oaselor și iscodi de la distanță, fericită, cizmulița cu dungi albe și roșii care părea să plesnească la cusături de plină ce era. Ochi imediat un pachet cu caramelele ei preferate, pus chiar deasupra. Și sunt și gustări pentru pisici! Uite, din cele cu gust de pește, cum îți plac ție!

Whiskers începu să toarcă de încântare. Nu știa de ce Mia voise să se trezească așa devreme, dar el era gata de orice sacrificiu pentru o mână de gustări cu aromă de pește. În timp ce Mia scotea cadourile din cizmuliță, el dădea încântat din lăbuțe, încercând să prindă panglicile cu care fuseseră legate pachetele.

– E aproape șapte dimineața, zise Mia în cele din urmă. Oare mami și tati s-ar supăra dacă-i trezesc acum? Sau bunica?

Se dădu jos din pat și-și puse repede halatul, apoi ieși în picioarele goale pe palier, cu Whiskers pe urmele ei. Vârî capul pe ușa de la camera părinților, dar amândoi dormeau încă neîntorși. În seara de Ajun, tatăl ei spusese că, pentru el, cel mai bun cadou de Crăciun ar fi să poată dormi dimineață până târziu, așa că fetița îl luă în brațe pe Whiskers, ca nu cumva pisoiul să sară pe patul părinților și să-i trezească. Nu-l aveau decât de o săptămână, dar motănelul făcuse deja o pasiune pentru degetele de la picioare ale tatălui ei. Îi plăcea să sară drept pe ele, și Mia se gândi că acum nu era probabil cel mai potrivit mod de a-l trezi din somn.

Se furișă în jos pe scări. Bunica se scula întotdeauna devreme; spunea că asta are legătură cu vârsta: la șaptezeci de ani nu mai ai nevoie de atâta somn. Fetița șovăi la ușa micului apartament.

– Te-am auzit, Mia! Bună dimineața! răzbătu glasul cunoscut din spatele ușii.

Mia se strecură înăuntru.

– Te-ai trezit deja! spuse ea, mirată.

Bunica ședea în fotoliul ei, cu o revistă și o ceașcă de ceai.

– Da, și mă bucur că ai venit. Am un cadou special pentru tine.

Se întinse spre măsuță și luă de acolo un pachet plat, dreptunghiular, învelit în hârtie lucioasă de sărbătoare și legat cu o fundă generoasă. Bunicii îi plăcea să împacheteze cadouri.

– „Pentru Mia, cu multă, multă dragoste – de Crăciun și pentru tot curajul ei“, citi fetița pe etichetă. Nu înțeleg.

– Deschide-l și ai să vezi! dădu bunica din cap cu însuflețire.

Fetița îl puse pe Whiskers pe podea, apoi dezlegă funda și desfăcu ambalajul.

– Ah, bunico! Ce frumoasă e!

Părea un fel de cutie, cu o pisică pictată pe capac.

– Da, dar încă n-ai văzut ce e înăuntru. Deschide-o!

Nu era de fapt o cutie, își dădu seama Mia când o deschise. Era o ramă foto care se plia la mijloc, făcută pentru a pune două fotografii una lângă alta.

Două fotografii cu două pisici deosebite.

Mia zâmbi, și ochii i se încețoșară de lacrimi – erau lacrimi de fericire. În stânga era Sandy, care o privea drept în față, cu urechile ciulite. Bunica îl surprinsese probabil exact în clipa când observase vreun fluture, se gândi Mia. Lui Sandy îi plăcea la nebunie să prindă fluturi…

Iar în dreapta era o poză cu micul ei Whiskers, așezat pe pervazul ferestrei din camera de zi a bunicii. Soarele de iarnă îi lumina mustățile uriașe, făcându-le să sclipească.

– Mulțumesc, bunico, e un cadou minunat!

Mia o îmbrățișă și, auzind deodată un foșnet, râse fericită. Pisoiașul sărise pe hârtia de împachetat și țopăia pe ea încolo și-ncoace, ca și cum ar fi încercat să prindă ceva nevăzut. Poate, când mai creștea, și lui avea să-i placă să alerge după fluturi…

În aceeași serie:

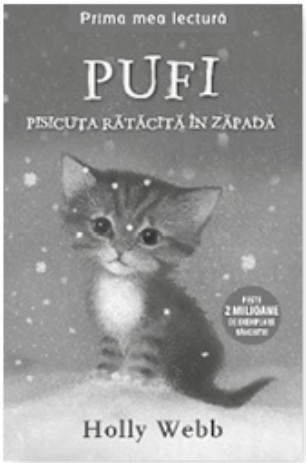

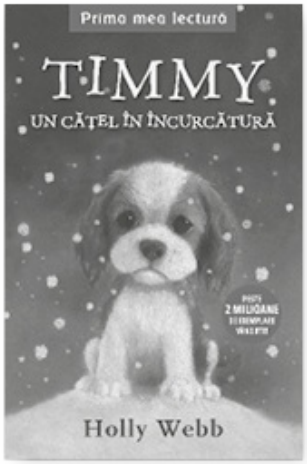

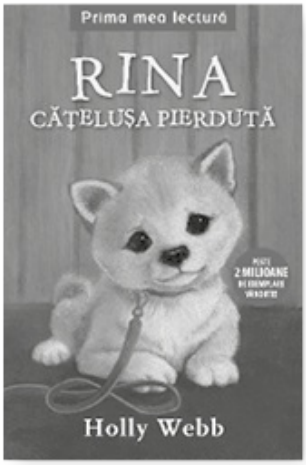

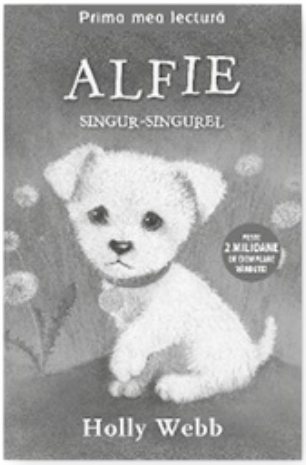

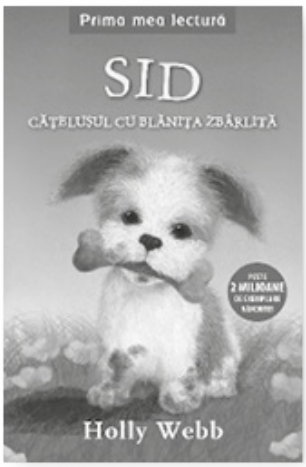

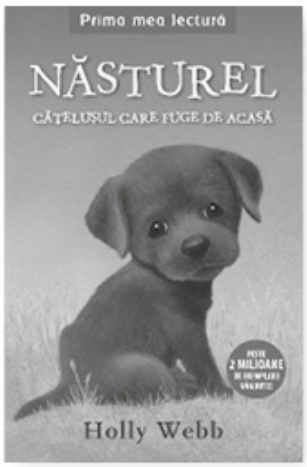

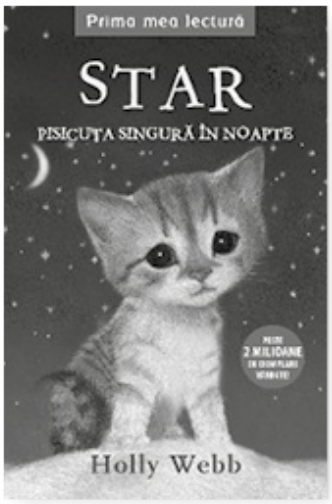
Prima mea lectură
STAR
PISICUȚA SINGURĂ ÎN NOAPTE
Holly Webb

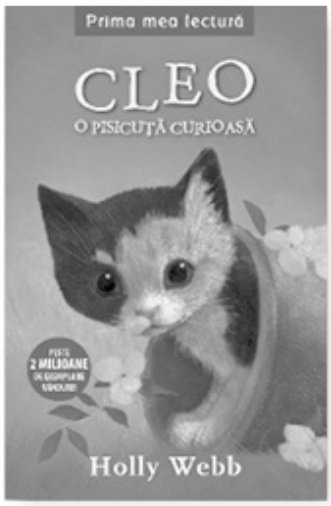
Prima mea lectură
CLEO
O PISICUȚĂ CURIOASĂ
Holly Webb

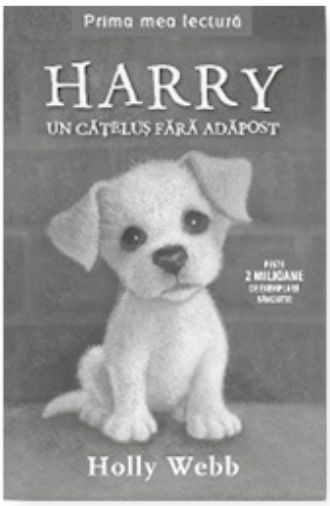
Prima mea lectură
HARRY
UN CĂȚELUȘ FĂRĂ ADĂPOST
Holly Webb

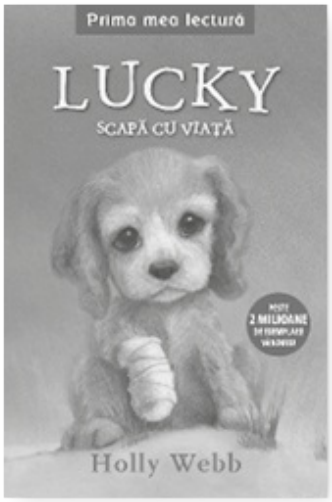
Prima mea lectură
LUCKY
SCAPĂ CU VIAȚĂ
Holly Webb

Prima mea lectură
NERA
O PISICUȚĂ FĂRĂ STĂPÂN
Holly Webb

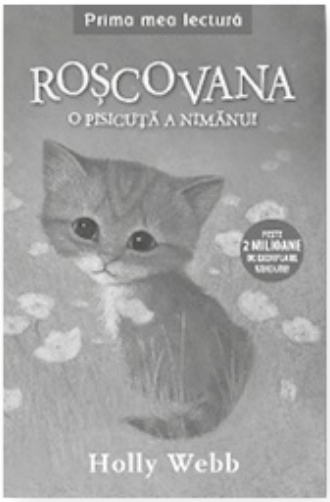
Prima mea lectură
ROȘCOVANA
O PISICUȚĂ A NIMĂNUI
Holly Webb

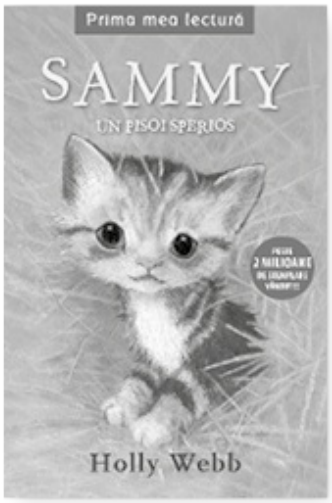
Prima mea lectură
SAMMY
UN PISOI SPERIOS
Holly Webb

Prima mea lectură
UN CĂMIN PENTRU
KUKI
Holly Webb

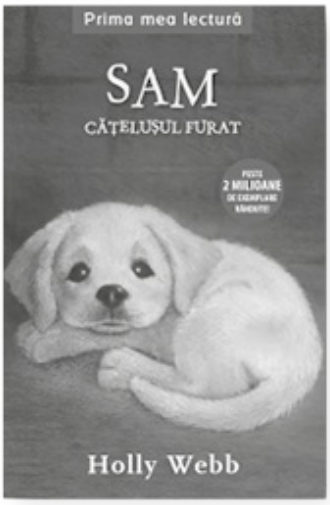
Prima mea lectură
SAM
CĂȚELUȘUL FURAT
Holly Webb

Holly Webb trăiește în Berkshire, împreună cu soțul și cu cei trei copii. Pisicile ei fac mereu gălăgie în jur când scriitoarea stă și scrie la computer.